

Casinos de joc

Divendres,

s'inaugurarà

el de

Lloret de Mar

I abans

d'acabar-se

l'any, el de

Peralada

Pàgina 12

Sant Miquel de Colera

Delfià:

festa grossa per a un poble petit

(De la nostra Redacció, per Josep Playà i Maset).- Delfià és un petit poble de l'Alt Empordà, on queden només tres o quatre famílies, que si bé depèn administrativament de Rabós i en l'ordre religiós de la parroquia de Garriguella, en canvi disposa de la seva Festa Major. Es, creiem, l'exemple més típic del caire popular i tradicional que té la festa major a les nostres terres.

Un xic de música és suficient

per a concentrar nombroses persones dels pobles del voltant, que ja saben de cada any la cita del Delfià com una trobada típica de l'estiu. Enguany, s'hi arribaren a traslladar més de tres-centes persones, que es trobaren a sopar en alguna de les fonts que hi ha per l'indret i després ballaren durant unes hores en ple aire lliure. Contemplant la gent com s'esplaiava enmig de l'explanada de Delfià, hom s'adonava amb claredat que el protagonista de les festes majors no és ni han de ser els organitzadors, sinó el públic que hi participa, i en aquest cas succeïa realment així.

Cal consignar que Delfià disposa també d'una petita església romànica, de la qual ja es tenia notícia l'any 844. La persistència dels seus habitants a celebrar la Festa Major enllaça, doncs, amb la d'aquells homes que fa més de mil anys poblaren l'Empordà d'aquells monuments romànics tan senzills i austers, però també tan majestuosos i imponents.

Cap a la part del Pirineu

Per Emili Casademont i Comas

La "Cobla Oficial de la Generalitat"

Volem referir-nos avui a una gloriosa cobla. Una cobla que, al llarg de noranta anys, ha fet allò que se'n diu "tronar i ploure", sardanísticament parlant, arreu del món. Una cobla, "La Principal de la Bisbal", que el propassat dissabte, a la nit, oferí un extraordinari concert als jardins de Senya Blanca, de S'Agaró; concert que tingué com a "oients d'honor" l'honorable president de la Generalitat, Josep Tarradellas, i la seva família.

"La Principal de la Bisbal" gairebé no necessita presentació. Tothom sap que és una cobla il·lustre. Sens dubte, la millor que hi ha hagut i hi ha a casa nostra. Té un historial realment brillantíssim. Juntament amb la "Barcelona", fou nomenada, en un concurs celebrat a Sant Feliu de Guíxols l'any 34, "Cobla Oficial de la Generalitat". Un nomenament que ara, en restablir-se la nostra màxima institució de govern, li ha estat ratificat. I amb tots els mereixements. Perquè no s'ha d'oblidar que, durant la llarga i difícil època de la dictadura, "La Principal de la Bisbal" va saber, amb gran dignitat, donar la millor continuïtat a la bella tasca d'enaltir la "dansa més bella", tot honorant un títol que les circumstàncies li feien amagar...

Fundada el 22 de març del 1888, i reestructurada tres anys després a base dels deixebles de l'Escola de Música de l'Ajuntament de la Bisbal, dirigida pel mestre Joan Carreras i Dagas, la història de "La Principal de la Bisbal" va estretament lligada sempre amb la història de Catalunya. La cobla de la capital de l'Empordanet, com diria Josep Pla, la trobem present a la majoria dels més importants esdeveniments de la nostra terra.

Tota una munió de grans músics han tocat amb "la Bisbal": Albert Martí, Conrad Saló, Ricard Viladesau, etc. Una cobla que, cal recordar-ho, competí noblement amb una altra cobla il·lustre: "La Principal de Peralada", creada el 1890 per Josep Serra i avui dissortadament desapareguda.

A S'Agaró, i en el marc dels jardins costabravencs de Senya Blanca, "La Principal de la Bisbal" reafirmà dissabte, davant el president de la Generalitat, el "seu president", una fidelitat inquebrantable a la sardana i a la música catalana...

Salinització del riu Ridaura

Preocupació a Sant Feliu
de Guíxols, Castell-Platja
d'Aro i Santa Cristina

d'Aro

Pàgina 12

Giró, possible governador de Lleida

Oficialment, el rumor no
s'ha pas desmentit

Pàgina 3

Les maniobres del

"búnker-
ensaïmada"

Els mallorquins no volen ésser catalans

Pàgs. 6 i 7

9PAÍS

Dip. Legal: B 18920-1977

Redacció, Administració i Publicitat c/. Lasauca, 21 - 1er. C
Tel. 50 57 63 - FIGUERES

Director general: Emili Casademont i Comas
Secretari de redacció: Juli Molons
Coordinació: Narcís J. Ferrer, Jordi Vallmajó

Redactors i col·laboradors: Josep M.ª Ametlla, Xavier Amir, M.ª Àngels Anglada, Joaquim Ballester, Martí Balló, Josep Bartolomé, Antoni Calvó, Josep Clara, Albert Carreras, Josep M.ª Company, Ferran Garrido i Pallardó, Antoni Godoy, Ramon Guardiola, Jaume Guilla-met, Joan Guilla-met, Alfons Gumbau, Albert Gurt, Xavier de Lerma, Montserrat Minobis, Josep M.ª Ortega, Narcís Pijoan, Josep Playà i Maset, Eduard Puig i Vayreda, M.ª Lluïsa Rodríguez, Alfons Romero, Josep M.ª Salvatella, Miquel Sempere, Jaume Sureda i Prat, Francesc Tibau, Torner Malé (fotografia)

Secretària: M.ª Assumpció Casamitjana
Departament de publicitat: Josep de la Fè
Disseny publicitat: Pere Prats

Composició: Fotocomposició/Services - Tel. 330 05 45
Imprès: Vallesana de Publicacions, S. A. - c/. Calders, 21-25 - Sabadell
Distribuidora dels Països Catalans

Gerent: Alexandre Liaño
Adjunt a gerència: Alina Vallmajó
Conseller: Vicenç Burgas
President: Carles López Cusi

editora
empordanesa, s.a.

Sense malícia

Per Montserrat Minobis

Si les vacances serveixen per a recuperar hores de lectura, haig de confessar que també serveixen —almenys, per a mi— per a escoltar la ràdio. M'he retrobat, doncs, amb les emissores gironines i, naturalment, amb "Ràdio Popular de Figueres", on, com tothom sap, vaig iniciar la meua professió radiofònica. He de reconèixer, certament, que els meus deu anys a "Ràdio Popular" han constituït la base per al meu posterior perfeccionament. Però això, precisament, em fa reconèixer que "Ràdio Popular" (l' "Emissora de l'Empordà") no ha pas canviat en aquests darrers temps. Bàsicament, la seva programació continua essent la mateixa. I em fa la impressió que han oblidat que la ràdio és, per damunt de tot, el vehicle més fàcil de comunicació i, per tant, d'informació. També, naturalment, de distracció. Figueres, l'Empordà i les comarques gironines, especialment en aquesta època de l'any, donen el suficient cabal d'informació per a complir amb l'objectiu bàsic de la ràdio: informar.

M'he adonat, també, que "Ràdio Popular" s'escolta. Però una emissora, entenc jo, ha de tenir molts clars quins són els seus objectius. I dur-los a terme. Aquella màxima o dita de "renovar-se o morir" és ben certa. "Ràdio Popular" s'està morint d'inèrcia. I jo ho lamento. Em dol no poder sentir, a través de les seves ones, una autèntica programació de ràdio, que tingui per finalitat la d'informar al màxim els seus radiooients —repeteix, per damunt de tot. I més ara, quan les possibilitats de "fer ràdio", tal com fem constar a les conclusions del Congrés de Cultura Catalana, primer, i del I Congrés de Periodistes Catalans, després, els professionals d'aquest mitjà desitgem. És a dir, "fer ràdio" catalana i al servei del poble de Catalunya.

FEMINISME
Ja està. Ja ens hem constituït en grup. El feminisme i la lluita per l'alliberament de la dona són presents des d'ara a l'Empordà. Aquest és el manifest-crida que hem elaborat:

"Un grup de dones empordaneses, amb el desig de contribuir a la lluita feminista, hem decidit constituir-nos en un Grup obert a totes les dones de l'Empordà, interessades en l'alliberament de la dona.

"En principi, els mínims objectius del Grup són:

"—Sensibilització a l'entorn de la problemàtica de la dona: dona i treball, dona i educació, planificació familiar i sexualitat...

"—Presència de la dona en qualsevol tipus d'activitat cívico-cultural-política...

"—Debats sobre feminisme (i de la seva història), etc. etc."

El Grup de Dones de l'Alt Empordà ("Unim-nos i lluitem pels nostres drets", és el seu lema) té aquest número de telèfon: 50 02 63.

FREDERICA MONTSENY

En unes declaracions fetes a un diari barceloní, Frederica Montseny ha dit: "Crec que estem vivint una situació pre-revolucionària, que ens ve definida pels grans problemes dels quals el govern es veu incapaç de donar-hi solució, com són el País Basc i l'augment de l'atur obrer."

I ha afegit:

"Crec que la Monarquia durarà molt poc"

Cap a la institucionalització comarcal

Per Josep Playà i Maset

La nova Constitució espanyola aprovada pel Congrés, que haurà de ser ratificada pel Senat i pel poble en referèndum, permetrà gairebé segur la possibilitat d'establir, a les anomenades Comunitats Autònomes, aquelles divisions territorials que es considerin més adequades. Això vol dir, doncs, que Catalunya es trobarà capacitada per a esborrar la divisió provincial, que ens fou imposada des de fora, i reimplantar la divisió comarcal.

INTERÈS

Aquí, sabem molt bé el que significa això de la comarca, perquè som d'aquells que durant anys, quan ens trobàvem lluny de casa i ens preguntàvem d'on érem, responíem ràpid i amb un cert orgull: empordanesos. No en va, Carles Pi Sunyer ("Una interpretació de l'Empordà") ha assenyalat encertadament que "l'Empordà és una de les comarques catalanes que tenen més consciència d'ésser-ho". Però cal dir que, en aquests moments, és arreu de Catalunya que es pot percebre una revifalla comarcal, promocionada, a més, pel restabliment de la Generalitat i per les declaracions d'alguns dels seus dirigents, que no han dubtat a afirmar que "una de les primeres coses que hem d'afrontar és la de recuperar la divisió comarcal que ja tingué la Generalitat, naturalment actualitzant-la, de manera que la comarca sigui la unitat territorial bàsica de planejament i que la forma de saber quins són els interessos dels ciutadans de Catalunya sigui a través dels representants comarcals". (Narcís Serra, conseller, a "La Vanguardia", del 22-XII-77).

Els estudis endegats fa uns anys per diverses entitats bancàries, l'actitud constant de reconegudes personalitat polítiques (F. Ferrer i e. Lluch, a les nostres contrades) i culturals (Pau Vila, Muntaner i Pascual, etc.) i la vivència real des de la base del fet comarcal, expliquen que ja es parteix d'un coneixement previ que cal enriquir. Una conferència recentment celebrada a la Bisbal, a partir d'un estudi fet entorn d'aquesta subcomarca, o la polèmica reproduïda a les pàgines de "Presència" sobre si Banyoles i la seva rodalia pertanyen al Gironès o formen una comarca amb entitat pròpia, són símptomes de reveladors de l'actual situació.

PROBLEMES

I és important aquest interès, perquè no estem ja en el temps de les reivindicacions, quan el que interessava eren uns eslògans per a cridar, sinó en el de les lentes però també possibles realitzacions. Durant la República, passaren quatre anys des de l'aprovació de l'Esstatut fins a la promulgació de la nova divisió territorial (1936), que establia l'existència de 9 regions i 38 comarques, i durant aquest període sorgirem nombroses dificultats i polèmiques. Actualment, tenim l'avantatge de partir d'aquest text, però ens trobem amb nous i greus problemes, com poden ser l'espectacular creixement de Barcelona i la seva zona metropoli-

tana o l'arrelament fins a cert punt de la divisió provincial.

A l'any 1971, una sèrie d'articles apareguts a "Serra d'Or", en relació amb la vigència del fet comarcal i de la divisió del 1936, posaren ja en relleu l'existència de diverses opinions, sovint enfrontades. Hi havia, per exemple, qui considerava que la divisió provincial s'havia de conservar, almenys de moment, ja que havia pres cos i la seva eliminació podia paraitzar el funcionament administratiu i econòmic del país. D'altres, com un grup d'economistes, partidaris d'un plantejament econòmic efectiu, mostraven l'existència d'una sèrie de "comarques a tancar", per a les quals era irrealista defensar un "igualitarisme comarcal" si no era en base a una igualació de rendes i a través d'un desenvolupament centrat en el turisme de segona residència i en la ramaderia extensiva. A un altre nivell, es produïa la polèmica els límits comarcals i l'abast de les regions o vegueries, amb el problema del peper o consideració que hauria de tenir el nucli entorn de Barcelona.

Fa poques setmanes, hem pogut assitir a l'inici del que pot ésser un dels grans debats dels propers anys. Un article de l'economista liberal Josep C. Vergés ("Destino", 22-VI-78), titulat "Renacen los antibarcelonistas", venia a dir en poques paraules que la Generalitat, dotada de pocs diners i d'acord amb Madrid, volia invertir aquests a les comarques pobres, per "actuaciones vistosas", contribuint així a enfortir Barcelona-capital, que necessita de grans inversions en la seva infraestructura. A part les possibles implicacions polítiques de l'article, dirigit especialment contra la conselleria d'Ordenació del Territori, hom podia veure-hi una defensa a ultrança de les economies d'escala, aquestes que alhora que han permès el desenvolupament industrial han generat una colla de deficiències i desequilibris que les comarques han pagat molt car. El destí de les inversions públiques, de la Generalitat en aquest cas, i el tipus de creixement futur que es vulgui protegir són el rerafons d'aquesta nova polèmica que ben segur que es tornarà a reproduir.

NECESSITAT

No és el moment de fer, en una anàlisi a corre-cuita, la valoració d'aquestes polèmiques, sinó assenyalar més aviat la seva complexitat que requereix una discussió responsable i científica. Aquesta caldria que s'endagués ja a cada comarca, per tal de poder oferir a la futura Generalitat amb poders una base des de la qual poder prendre les seves decisions. I des de l'Empordà tampoc no ens podem accontentar amb dir que ja en tenim, de consciència, perquè, aquesta sense unes bases d'expressió i decisió, podria anar-se reduint a un simple sentimentalisme literari. El poder comarcal podem començar-lo a exercir participant en l'elaboració de les alternatives polítiques del nostre país; fent-ho ens autogestionem també el nostre futur.

KIOR'S
JOAN ORTIZ

TAPISSERIES
MOQUETES - CORTINES

PARQUETS, REVESTIMENTS DECORATIUS

c/. Tarreres, 16 - Telèfon 50 36 81

FIGUERES

Del conflictivo paso a nivel

RENFE garantiza la máxima agilidad

(De nuestra Redacción).- La amenaza que el alcalde de la ciudad ha hecho a RENFE en el sentido de interceptar la vía del ferrocarril internacional en el paso a nivel de la carretera de Roses, caso de mantenerse la anarquía en el funcionamiento de las barreras, ha tenido la oportuna respuesta por parte de la compañía ferroviaria.

Efectivamente, a través de varias reuniones, Pere Giró ha recibido del jefe de la 5ª zona de RENFE, señor Fortuny, las más amplias garantías en el sentido de que el paso de vehículos por el mencionado paso a nivel estará interceptado solamente el tiempo indispensable

que exige la seguridad en la circulación de los trenes. El señor Giró, al explicarnos las medidas adoptadas por la dirección del ferrocarril, detalla la eficiente labor que viene desarrollando el inspector jefe de zona señor Pérez, quien, personalmente, vigila el estricto cumplimiento del personal de la estación de Figueres.

SUPRESIÓN DEFINITIVA

Hemos preguntado al alcalde, considerando que la supresión del paso a nivel será en definitiva la auténtica solución, cuál era en este sentido la posi-

ción del consistorio actual. Pere Giró ha explicado, sobre este tema, que lo primero que hizo al posesionarse del cargo de alcalde, fue interesarse por este asunto. Existía entonces un proyecto según el cual sería construido un paso subterráneo para vehículos ligeros, solucionándose la circulación de camiones por el cinturón de ronda o por unos viales de superficie, supeditados éstos a las barreras.

Sin embargo, en aquellos momentos, y siguiendo un programa conjunto con los ferrocarriles franceses, se trazó el plan, una vez más, de hacer llegar hasta Figueres el tercer rail, comportando todo ello la construcción de una nueva estación separada de la ciudad. Con ello, el problema de que hablamos quedaba resuelto. Pero parece ser que por motivos económicos —el coste ascendía a unos cuatro mil millones de pesetas— el proyecto no prosperó. Ahora, sin embargo, RENFE, después de la posición tomada por el alcalde, parece que quiere desenterrar o alumbrar alguna fórmula que permita la definitiva liberación de la vía más transitada de Figueres.

Por su parte el alcalde, a fin de asegurar el mayor número de bazas posible, está teniendo contactos a título personal con el ministro de transportes y comunicaciones Salvador Sánchez Terán.

Toros

Por Currillo

Manuel Vidrié, el gran triunfador

Buena entrada y cambios en el cartel. Por cogida del matador "Manili", el venezolano Pepe Cámara repitió. Los toros de lidia ordinaria, también fueron sustituidos. Pues, en lugar de los de Doña Pilar Población, se lidiaron los del hierro del Marqués de Villagodio. Resultaron poco aptos y el quinto fue condenado a banderillas negras, por su mansedumbre. Los del rejoneador salieron bien de los chiqueros y permitieron lucirse a Vidrié. Julio Vega "Marismeño" (rojo y oro): Regular de capa, destacando unas chicuelinas. Brindó al Sr. Gelart y su famena resultó voluntariosa. Señaló un pinchazo sin soltar, estocada y descabello. Silencio.

En su segundo, estuvo muy mal. Por orden suya, el toro recibió fuertes castigo de los montados. A la hora de la muleta, no quiso ni verlo. Cuatro o cinco pases mal

dados y sin cuadrar, probó fortuna con el acero. Resultado: pinchazo, media y cinco intentos de descabello. Bronca.

Pepe Cámara (verde y oro): Aplaudido con el capote y en banderillas, el venezolano estuvo valiente con la franela. Desgranó una faena variada y mató de una estocada. Oreja y vuelta, muy aplaudido.

En el quinto, no pudo hacer nada. El burel era una "ganga". Lo despachó después de mostrarse muy voluntarioso. Tres pinchazos y casi entera. Vuelta.

¿Qué vamos a decir de Manuel Vidrié? Pues a repetirnos. Volvió a entusiasmar a la parroquia con dos soberbias actuaciones. Fue el verdadero triunfador de la tarde. Acabado el festejo, en su haber se contabilizaban cuatro orejas. En suma, otro éxito personal y de la empresa al contratarlo.

¿Gobernador de Lleida?

Giró nada sabe oficialmente de su nombramiento

(De nuestra Redacción).- "Oficialmente nada se me ha comunicado al respecto", ha manifestado el alcalde de Figueres con relación al rumor sobre su nombramiento como gobernador civil de Lleida, del que se hizo eco este periódico la semana pasada. Ante la amplia difusión que la noticia dada por 9PAÍS ha tenido en los medios políticos catalanes, Pere Giró se ha visto obligado a declarar en repetidas ocasio-

nes que nada sabe sobre el asunto, con lo cual no niega ni afirma el supuesto nombramiento.

Este periódico ha insistido ante el señor Giró que conocía de fuente bien informada la posibilidad de su nombramiento, respondiendo nuevamente que nada sabía de forma oficial, pero que recuerda el caso curioso de que sólo supo de su designación como alcalde de Figueres tres días antes de la toma de posesión.

Este poste está colocado frente al número 12 de la calle Concepción y, evidentemente, impide el paso por la acera de los viandantes. La cosa es más grave si tenemos en cuenta que en este punto, la calle Concepción, recoge el tráfico de Caamañó y plaza de La Palmera, dirección a la calle de la Rutila; o sea uno de los puntos peligrosos de la ciudad para los peatones, especialmente los días que hay mercado en la vecina plaza del Matadero. El propietario del comercio sito en el citado número 12, nos manifiesta que el poste debía haberse situado en la acera, más ancha, que queda frente a la fuente luminosa de la plaza de la Palmera. Dice que él mismo evitó su colocación durante varios días. Pero, explica también, que por orden del Ayuntamiento, fué colocado finalmente en su emplazamiento actual. Según dice el comerciante en cuestión, la "plantada" se llevó a cabo un domingo a las seis de la mañana...

Entrevistes fantàstiques

Per Josep Maria Capella

Avui: La Plaça del Sol

Me'n vaig donar compte l'altre dia, tot anant a tirar unes cartes a Correus, i no em vaig poder estar de dir-li:

—Que no veu que és com una "ratera", vostè?

—Qui, jo?

—Oh, i tant! Aquests turistes ara ja es deuen recordar de la seva mare!

—I com ho sap que tenen la mare viva, si semblen molt grans?

—No., si vull dir de la mare de vostè. Que no se n'ha donat compte?

—Però, de què? Sembla que parli xinès tanmateix!

%m—Primer: vostè que en realitat més que una plaça és un pàrquing, d'entrada dóna molt bona impressió: un lloc per a aparcar tocant a la carretera general, fent xamfrà amb una de comarcal, amb Bancs, el C.I.T. i l'edifici de Correus i Telègrafs tot coltant... Fantàstic! "Oh, l'Espagne, tout au service du touriste". I deisen el cotxe contents com unes pasques.

Fan les seves diligències. es prenen una cervesa a la Rambla i tornen...

—Ho veu, home, ben contents i satisfets i sense haver de pagar per l'aparcament...

—Segon: entren al meravellós recinte, posen les bosses de plàstic al porta-equipatges, i quan van a sortir... "Mon Dieu", no saben per on fer-ho: cap a la general "Interdit", cap a la comarcal, hi ha la voravia i no es pot passar. Comencen a donar voltes. I si volen sortir del laberint, han d'acabar preguntant, perquè si s'exposen a fer-ho per l'únic camí que els queda lliure, poden anar a parar al Parc i haver de donar més voltes que un ventilador...

—Miri que és complicar, vostè. Això és molt fàcil d'arranjar. S'hi posen un parell d'indicadors i tothom content?

—D'això em queixo: que no els hagin posat. Ens fem un tip de criticar Obres Públiques (amb raó, que consti), perquè no indicava les entrades a la ciu-

tat, i s'entrem criticant-los perquè els cartells són escassos i poc clars, però nosaltres no som capassos de fer els que ens toquen, ni de fer-los ben fets.

En queda tota pansida i pensativa i em fa mitja pena. De fet, no has pas tingut massa sort en la seva vida. Nascuda al damunt de la riera Galligans, fins no fa pas molt encara lluitava una torre de defensa i per la seva situació podia haver estat un lloc ben bonic...

—Si vol que li digui, m'ha ben decebut, vostè.

—Per què?

—Perquè jo hem pensava que el dia que parlaria de mi, em tocaria l'edifici "singular".

—I ara, jo sóc molt respectuós amb el malalts!

—Què vol dir?

—Que prou pena en té vostè que li hagin hagut de posar un "supositori"...

—La sort ha estat que s'ho ha agafat rient...

6x9

per By Sens

ELOGIO A "LA CODO"

Don Federico, a su aire reposado, paseaba en un buen lugar para los perfiles tranquilos, cada vez más difíciles y en esta época. Le pilló en la esquina de uno de los paseos laterales del Parque, el que más me conozco por camino cotidiano. No con aire reposado, sino todo lo contrario. Pero es un trazado agra-

dable, vaya uno a la velocidad que sea.

—Buena estampa, Don Federico: la calma, el ámbito tranquilo, el periódico bajo el brazo. Qué contraste, señor. Voy de paso...

—Mal repartido, simplemente. Unos demasiado deprisa y otros con excesivo tiempo por delante. Vengo de entretenerme un rato, mire... — y Don Federico agita el periódico.

—¿Qué zona le entretiene más?

—Todas, todas. ¿Ha visto usted cuál es?

—Pues, no...

—"La Codorniz", hombre, "La Codorniz"...

—Vaya. Desde que se parece a un periódico no la capto. Entonces, ¿se ha entretenido?

—Pero que mucho. Mire; un día, por aquello de variar, porque la Verdad es que están sacando unas revistas muy parecidas, me quedé con "La Codorniz". Y me ha entusiasmado oiga, con su nuevo estilo. hacía tiempo —bastante tiempo— que no me impresionaba tanto una publicación. Me está pasando con ella algo muy difícil de conseguir y que, prácticamente, no me había ocurrido: leerla de cabo a rabo. Entonces, usted no puede opinar...

—Pues, no, Don Federico. Antes la llamábamos "La Co-

do". Claro que habí cosas buenas pero, en general, me era indiferente. Había mucha parte de humor quizá avanzado. Pero demasiado, para mi gusto. Quedaban las cosas excesivamente "distantes". Me parece, vamos...

—Es curioso porque, en la época pasada, tampoco me ofrecía atractivos. Pero es que el cambio es enorme. Fondo de humor excelente y algunas verdades que, francamente, me "coinciden". Claro, cuando ocurre esto, enseguida se pasa uno al entusiasmo. Hay zonas, como usted dice, muy bien escritas. O sea que, o por los temas, o por la forma de enfocarlos o por la

manera de decirlos, me interesa plenamente.

—Pues algo tiene que haber. Cuando usted habla así de alguna cosa...

Pruebe y verá....

En 9 líneas

ONZE DE SETEMBRE

La Comissió 11 de Setembre, integrada pel Bloc Català de Treballadors, Centre Excursionista Empordanès, Comissions Obreres, Esquerra Republicana de Catalunya, Estar Català, Front Nacional de Catalunya, Lliga Comunista Revolucionària, Òmnium Cultural, O.C.E. (Bandera Roja), Partit Comunista de Catalunya VIII i IX Congressos i independents, ens ha fet arribar el comunicat següent: "El proppassat dia 11 se celebrà la sisena reunió de la Comissió 11 de Setembre. Cal esmentar que hi assistiren com a simples observadors els representants dels partits C.D.C., PSC-PSOE i PSUC. Aquests partits polítics varen manifestar el seu desig d'entrar a la Comissió, sempre i quan arribessin totes les forces polítiques a una entesa sobre el fons polític que ha de tenir aquest any la Diada a casa nostra. Un dels punts més conflictius fou el de la Constitució i el tipus de reivindicacions que cal fer. El diàleg continuarà durant la propera reunió, que se celebrarà el proper dijous, dia 17, a les 8 del vespre, al local d'ERC, carrer Girona, 18 (Figueres)."

AIGUAMOLLS

El Comitè de l'Alt Empordà del PSUC ha adreçat un escrit al ministre de Cultura, demanant la paralització immediata de les obres que les empreses urbanitzadores porten a terme a Port Llevant i Fluvià Marina i que aquesta zona dels aiguamolls empordanesos sigui declarada urgentment parc natural.

El PSUC assenyala en el seu escrit que la conservació i protecció dels aiguamolls no és pas una proposta romàntica que va contra el progrés o contra el creixement econòmic de la comarca, sinó tot el contrari. "Es perquè es vol el progrés de l'Empordà, diu, que hom reclama preservar de la destrucció les poques àrees de la Costa Brava que no han estat degradades". Indica, per últim, el PSUC que la primàcia turística del litoral gironí no pot veure's compresa, si s'acaba b la seva bellesa natural que l'ha fet conegut arreu del món.

II NIT DE SARDANES

Dissabte, en audicions de tarda i nit, se celebrà a Vilatenim la "II Nit de Sardanes", amb gran èxit. Hi assistiren balladors d'arreu de Catalunya. Aquest aplec nocturn figuerenc comptà amb la col·laboració de les cobles "Ciutat de Girona", "La Principal de la Garrotxa" i "La Principal d'Olot".

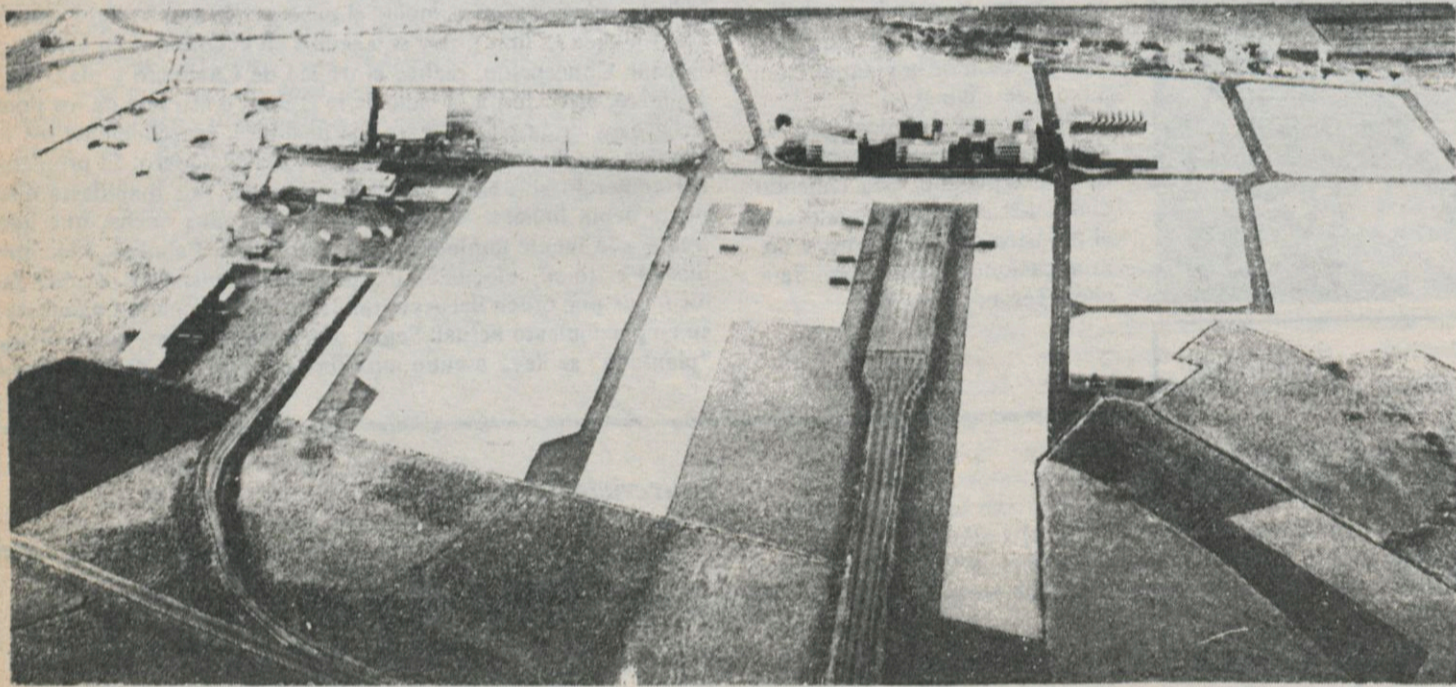
PREMI "CASA NOSTRA" DE PERIODISME,

A SUÏSSA

Amb motiu d'escaure's el XV è aniversari de "Casa Nostra", l'associació que aplega a Suïssa els que hi resideixen i són de parla catalana, ha convocat un "Premi de Periodisme", d'un import de 20.000 pessetes, que es donarà al millor treball que hi sigui presentat sobre un d'aquests dos Comesa temes dels Casals catalans a l'estranger", o bé "Suïssa, vista des dels Països Catalans". Els optants han d'enviar els seus treballs, naturalment inèdits, per tot el 10 de setembre vinent a la secretària de "Casa Nostra", senyora Roser Suana Pàmies, Bergackerstr. 925, 5115 Möriken, Suïssa. El primer d'octubre següent, "Casa Nostra" celebrarà la seva Festa Major a Berna, i hi serà fet públic el veredict.

REVALORICE SU DINERO!

invirtiendo en terrenos industriales

POLIGONO INDUSTRIAL EMPORDÀ INTERNACIONAL

Area de Servicio para el Centro de Inspección Fitosanitaria Vilamalla

- Plan de Ordenación aprobado por la C.P.U. el 7/10/74 (B.O.P. 19/10/74).
- Plan de Urbanización aprobado por la C.P.U. el 22/11/76 (B.O.P. 18/12/76).
- A 4 kilómetros al Sur de Figueras.
- A 3 kilómetros de la salida 12 (zona peaje) de la Autopista A-17.
- A 1 kilómetro de la estación de ferrocarril de Vilamalla.
- Al pie del Cinturón de Ronda Este de Figueras (hoy N-11).
- Viales de 17 y 15 metros de anchura.
- Agua, electricidad y teléfono.
- Porcentaje de edificación superior al 85 por ciento.
- Oficina bancaria.
- Locales disponibles para oficinas.
- Báscula puente.
- Depacho Aduana y TIR - Inspección FITO y SOIVRE.
- Próxima construcción de 100 viviendas por la Caja de Ahorros Provincial de la Diputación de Gerona.

información:

PRODASA

VILAMALLA

tel. 50 04 12

ext. 36

apartado 162

FIGUERAS

Per Ràdio Popular de Figueres Interessants declaracions d'Emili Casademont i Comas, director de 9PAÍS

(De la nostra Redacció).- Divendres passat, al migdia, Emili Casademont i Comas, director de 9PAÍS, periòdic independent de l'Empordà, fou llargament entrevistat, davant els micròfons de Ràdio Popular de Figueres, pel jove i inquiet col·laborador d'aquesta emissora, Puntonet. Heus ací un petit extracte de l'esmentada entrevista:

**NECESSITAT D'ASSOLIR
UNA PLENA LLIBERTAT DE
PREMSA**

Locutor: Des del seu punt de vista de director: quines coses li falten, per tal que 9PAÍS sigui el periòdic que vostè té estructurat al seu cap?

Director de 9PAÍS: Coses que em manquen? Moltes, indubtablement. Però, amb paciència, entusiasme i bona voluntat, crec que les arribaré a assolir. Per començar et puc dir, per exemple, que el gran problema que pateixo, o sigui, el de la impremta (això de tenir la Redacció a Figueres i la impremta a Barcelona i Sabadell, sortint 9PAÍS dos cops per setmana, és molt greu), aviat quedarà resolt. L'empresa editora de 9PAÍS, és a dir, Editora Empordanesa, S.A., està ja muntat uns moderns tallers propis a Figueres. I quan aquests es posin en marxa, tot anirà millor.

Locutor: Des del punt de vista periodístic: quina mena de diferència hi ha entre un periodisme dintre una dictadura i un periodisme dintre una democràcia?

Director de 9PAÍS: Tothom sap el trist paper que es veu obligat a fer la premsa en un règim dictatorial. A l'Estat espanyol, fins fa poc i al llarg de gairebé 40 anys, n'hem tingut una bona mostra, d'això. Dins d'una dictadura, la premsa és un "zero a l'esquerra", en ésser dirigida i controlada pels qui manen i no poder informar de la veritat. En canvi, un periodista dins d'una democràcia ja té una personalitat. Pot "mourer's" lliurement i, sense pressions de cap mena (Per bé que, a voltes, això és un dir, car hi ha molts "interessos creats" al món), pot servir la veritat al lector. De tota manera, he de remarcar que a l'Estat espanyol no s'ha arribat a assolir, avui per avui, una autèntica i desitjada llibertat de premsa. Cal eliminar tot un seguit de coses absurdes que encara perduren de l'era franquista, tal com es demana en el "I Congrés de Periodistes Catalans", celebrat darrerament a Barcelona. És a dir, s'han de suprimir unes lleis i, sobretot, uns registres oficials de periodistes i uns carnets, instruments feixistes inventats per en Mussolini i "adoptats" per en Franco, per tal d'emmordassar i dominar la premsa. Sortosament, però, enguany el tristament cèlebre carnet oficial de premsa, concedit "graciosament" a molts servidors de l'antic règim que es deien periodistes, està passant ràpidament a la història. A més, el periodista es forma al carrer i a les redaccions dels diaris, al costat dels grans mestres. Un bon periodista, i això succeix arreu del món civilitzat, està molt "pel damunt" de carnets i estudis oficials de periodisme...

**UN PROBLEMA GREU DE LA
PREMSA FETA EN CATALÀ**

Locutor: La informació és poca, hi ha poc tema a discutir o, pel contrari, hi ha pocs periodistes per a

donar el màxim rendiment a 9PAÍS?

Director de 9PAÍS: Em quedo amb això darrer. No es troba gent, professionals del periodisme o amb autèntica vocació periodística, a Figueres, ciutat petita, per tal de donar el màxim rendiment, quant a informació local, a 9PAÍS. I més si tenim en consideració que el meu periòdic és gairebé tot escrit en català. Molt poques persones, avui dia, redacten en la nostra llengua correctament. I això crea a 9PAÍS un altre problema greu: quasi tot l'original que hem de publicar ha de passar per les mans dels correctors. Que tampoc no se'n troben a dojo. La tasca de refer articles, reportatges, etc. és esgarrifosa. A mi, particularment, a voltes (massa sovint), m'ocupa moltíssimes hores, la qual cosa fa que no pugui dedicar-me més a la feina d'escriure...

Locutor: Quina és la petita o gran història de 9PAÍS, des de la seva creació?

Director de 9PAÍS: Vam començar el 27 d'abril del 1977. Primer, setmanalment, perquè no trobàrem a Figueres una impremta preparada per a fer 9PAÍS bisetmanal. Al cap de nou mesos, es produí el canvi: sortida dimarts i divendres (ara, a l'estiu, i per raó de les vacances de la impremta de Barcelona, ens hem vist obligats provisionalment a tornar a sortir una vegada a la setmana), amb format estil diari. Les nostres informacions solen tenir un gran ressò. 9PAÍS, pràcticament, és llegit a tot Catalunya. També al Rosselló. I cal dir que la revista madrilenya "La Actualidad Española", en fer un balanç de la premsa editada a tot l'Estat espanyol, a les acaballes de l'any passat, col·locà 9PAÍS entre les vint publicacions "regionals" més importants. Aquest fet, com pots suposar, fou per a nosaltres motiu d'intima satisfacció. També "Xarxa Cultural", de Barcelona, ha assenyalat que, després del diari "Avui", 9PAÍS és la segona "força periodística catalana" pel que fa a números que el periòdic independent de l'Empordà edita durant l'any.

**PROBLEMÀTICA
DE FIGUERES I COMARCA**

Locutor: Els problemes més importants de la nostra ciutat i comarca, tan culturals com socials, quins són?

Director de 9PAÍS: De problemes d'aquest tipus, tant a Figueres com a la seva comarca, n'hi ha a dojo. A la capital de l'Alt Empordà, per exemple, trobem a faltar moltes coses, culturalment parlant. El jovent no pot cursar molts estudis a la nostra ciutat. I d'aquí ve que en arribar als 17 ó 18 anys, hi hagi tants joves que emigrin cap a Barcelona, per tal d'estudiar, o bé a Girona, on hi ha Escola del Magisteri, algunes facultats universitàries, etc. Quant a la cosa social, també passa el mateix. A Figueres no hi ha allò que se'n diu "camp per a córrer". I, en conseqüència, la juventut amb una mica d'aspiració ha de "fugir" vers la Ciutat Comptal. Que encara que la vida sigui allí també un xic difícil, com pertot arreu, sempre li serà més fàcil d'obrir-se camí, que no pas aquí, una localitat mancada pràcticament d'indústria.

1902 - 1977

AGRUPACIÓ MÚTUA DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA

MUTUALITAT DE PREVISIÓ SOCIAL

DES DE 1902 OFERIM UNA ÀMPLIA
GAMMA DE PREVISIONS I D'AJUTS.

**DEFUNCIÓ • MALALTIA • INVALIDESA
ALTA CIRURGIA • ORFANDAT
PREMIS A L'ANTIGUITAT MUTUALISTA.**

SI VOSTÈ JA ÉS SOCI:

I no pertany a totes les nostres Seccions, pot sol·licitar d'inscriure's a les que vulgui, mentre no hagi arribat a complir 50 anys.

SI VOSTÈ NO ÉS SOCI:

Segurament l'interessa de conèixer punt per punt els beneficis que presta l'Agrupació als seus associats.

Poden ingressar com a socis de l'Entitat els homes i les dones que tenen una edat compresa entre els 16 anys complerts i els 40 anys no complerts.

A HORES D'ARA TENIM MÉS DE 195.000 ASSOCIATS

Consideri l'eloqüència de les xifres següents:

Són quantitats satisfetes durant el passat mes de Juliol

Prestacions	Pessetes
Per DEFUNCIONS	13'6 milions
Per MALALTIES	22'1 milions
Per INVALIDESA	6 milions
Per ALTA CIRURGIA	18'9 milions
Per ORFANDAT	8'1 milions

**DE MOLT BON GRAT FACILITEM INFORMACIÓ AL
NOSTRE EDIFICI SOCIAL, O BÉ PER CARTA
SI S'ESTIMA MÉS ESCRIURE'NS.**

Avgda. José Antonio Primo de Rivera, 621
(cantonada Via Laietana). Tel. 318 18 00 Barcelona-10

La política i els polítics de Girona (5)

Per Claudi Ametlla

(Capítol vuitè del segon volum inèdit de les Memòries de l'antic governador)

Un petit miracle a la històrica vila de Besalú

Aquest canvi d'opinió respecte a mi, anava fent-se sobretot mercès a alguns actes públics als quals era obligat que assistís el governador al costat dels líders polítics, pràctica potser poc ortodoxa que semblava convenient en aquells primers temps de la República. Els meus discursos eren tan dins de la doctrina democràtica com els dels altres oradors. I en algunes commemoracions de fets de les guerres carlines i afusellaments de republicans, commemoracions mig oblidades que el fervor dels nous temps actualitzava, vaig demostrar conèixer aquells actes d'heroïsmo o aquelles immolacions i saberlos celebrar amb la deguda emoció, cosa que no deixava de sorprendre'ls de descobrir en un afiliat a Acció Catalana.

Una d'aquestes cerimònies vull particularment reportar ací, per tal com ella em donà ocasió d'establir el que per a mi havia de significar la República, davant uns quants que volien que només fos per a ells, els republicans. Era amb motiu de recordar uns afusellaments que els carlins havien perpetrat a Besalú, en les persones d'uns infelïços carrabiners, ferocitat que semblava cosa dels temps antics i que més tard vegèrem reproduir-se a molta major escala. Després de la commemoració en el mateix lloc de les execucions, hi hagué un banquet i al final més discursos. Els nous règims són tots afamats d'oratória. Abans de seure'ns per a dinar, aquell Dàrius Rahola, de qui acabo de parlar, em presentà uns correligionaris d'un poblet veí, potser Crespià o potser Esponellà, que volien fer-me una demanda. Els correligionaris em semblaven republicans de fresc, com era el propi alcalde de Besalú, organitzador de l'acte i regionalista fins al 12 d'abril passat. Els sol·licitants volien que suspengués el seu Ajuntament i convoqués noves eleccions per tal com en les darreres havien guanyat llurs adversaris. M'hi vaig negar en absolut. La votació havia estat correcta o almenys no protestada i havia donat notable majoria als triomfadors. Rahola, que preferia servir els amics més que els principis, féu, a l'hora del brindis, un discurs en el qual traspuava el ressentiment per no haver atès la petició.

Jo, que estava un xic picat per l'agosament dels sol·licitants, i la insistència del mitjaner, vaig creure que havia arribat el moment d'explicar el que entenia per República i per Democràcia. Reunit un bon flo-

ret del republicanisme provincial, la lliçó podia convenir a tots. O, en tot cas, calia que tots sabessin com jo governaria i com jo no governaria. "No podem ésser demòcrates quan guanyem i antidemòcrates quan perdem. Ho hem d'ésser sempre. Només si els guanyadors governessin fora del mòdul de la Constitució i amenacessin la vida de la República, podríem i deuriem oposar-nos-hi, àdhuc per la força". Aquestes i altres raons semblants vaig exposar en una improvisació molt apassionada, en la qual sentí, com poques vegades he sentit, l'hàbit de la inspiració emportar-se'm i suggerir-me conceptes que no passaven per l'alambí de la meua raó.

La doctrina era certament perfecta, inatacable. Però exposar-la després que més d'un orador havia preferit apel·lacions a la força si un dia la Lliga, la gran enemiga, s'apoderava de la República, era exposat. Però no va passar res del que era de témer, sinó tot el contrari. Em varen aplaudir de mala manera, i el primer, Santaló, que no es cansava de lloar el meu discurs fent honor a l'impenitent ideòleg que ha estat sempre. Fins em va demanar repetidament que volgués donar-li per escrit, cosa que no vaig saber fer. Tanta veritat era, que aquell dia em va visitar una musa amiga per a dictar-me la lliçó. Si avui es tornés a presentar una avinentesa com aquesta, potser seria més previngut, més caute, més pragmàtic. Després del que he vist patir al món, posaria més reserves a aquella pura professió democràtica. En tot cas, llibertat per a matar la llibertat és segur que no la donaria, mal que hagués d'infringir les lleis de la Democràcia i el liberalisme.

Si pogui pronunciar aquells mots que semblaven detonar en una festa de republicans en plena lluna de mel de la República, fou per aquella segona naturalesa, per aquella gosadia que dona l'exercici de l'autoritat, de les quals he parlat en altres llocs. Digne o indigne, jo era allí el governador, la representació del règim, investida que vincula jerarquia, superioritat. D'altra banda, ¿com podia atrevir-me a donar una lliçó a alguns dels cients, amb més mèrits, més història i més barraquetes que jo? Només pels miracles que pot fer l'autoritat exercida com a sacerdot, podia realitzar-se aquest petit miracle a la històrica vila de Besalú un dia tardor del 1931...

(Continuarà)

Los mallorquines no

Por Jordi Vallmajó
(Enviado especial)

En *les Illes* no quieren ser catalanes. El tema está en muchas conversaciones y cualquiera que se interese obtiene respuestas para todos los gustos. Existe polémica. Parece, además, que los ánimos se han caldeado este verano sin que precisamente la meteorología ayude: todo lo contrario.

El tiempo en Mallorca durante los últimos días no es placentero. Pero los turistas, los extranjeros más que los otros, se tuestan contra reloj en las playas y sudan durante larguissimas horas en espera de subir al avión de retorno. Ellos nada conocen de la polémica. La mayoría tan siquiera sabe que en Mallorca se habla también otra lengua que no es el "español".

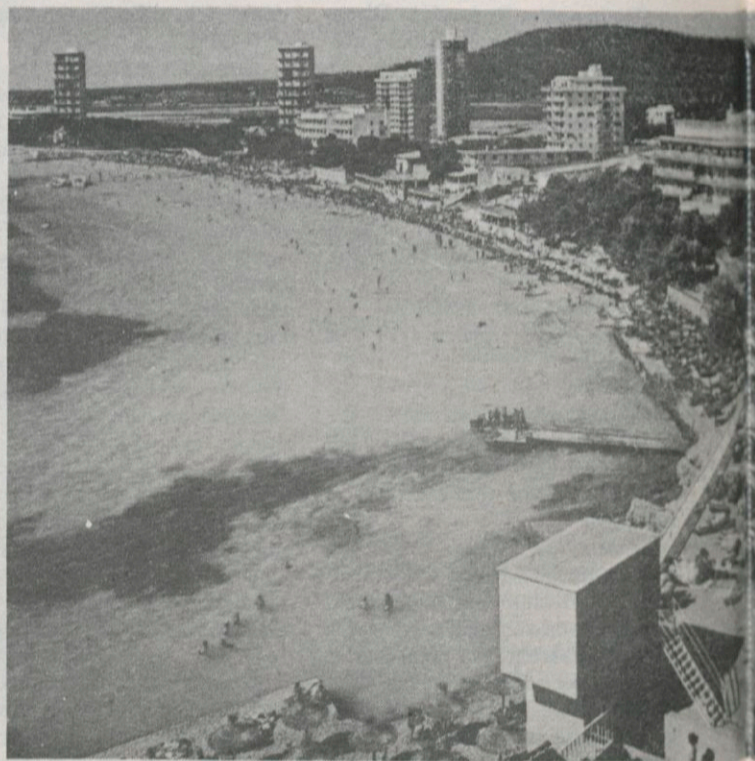
No quieren los mallorquines ser catalanes y acusan a Catalunya de querer catalanizar *les Illes*. Sorprendente. Uno no se cansa entonces de explicar a sus amigos mallorquines que eso son fantasmas, que nada hay de cierto y que en Catalunya el pueblo tiene otros problemas que el de catalanizar las Balears. Vamos, que a nadie se le ha ocurrido semejante disparate.

SURGE EL PROBLEMA

Y es que, como en Valencia, a ciertos sectores de la población no les gusta el término *Països Catalans*. Ahí surge el problema, aunque ya podemos imaginar qué tipo de gente es la que piensa así. Pero lo peor es que esa gente está confundiendo al pueblo, creando una cierta animadversión hacia Catalunya. Habría que explicar de una vez por todas el auténtico sentido de *Països Catalans*.

Con el fin de fortalecer la tesis no estaría de más comparar el término *Països Catalans* con el de *países iberoamericanos* o *Hispanoamérica*, que concreta una comunidad histórica y cultural de naciones. Nadie piensa hoy en Sudamérica que España pretende la españolización de aquellas tierras. Las comparaciones nunca son buenas, pero quizá sea una buena fórmula para explicar a los mallorquines de buena fe que el "búnquer-ensaimada" intenta confundirlos y los induce a error.

Como digo, los ánimos están muy caldeados y a diario

pueden leerse cartas en los periódicos de Palma. Valga como ejemplo la siguiente, publicada en el vespertino *Última Hora*:

"Admir es catalans, dins Catalunya; però no cuant volen imposar lo seu a altres."

"Molts de noltros seabem que cuant el rei Jaime I, d'Aragó, va tirar fora de Mallor-

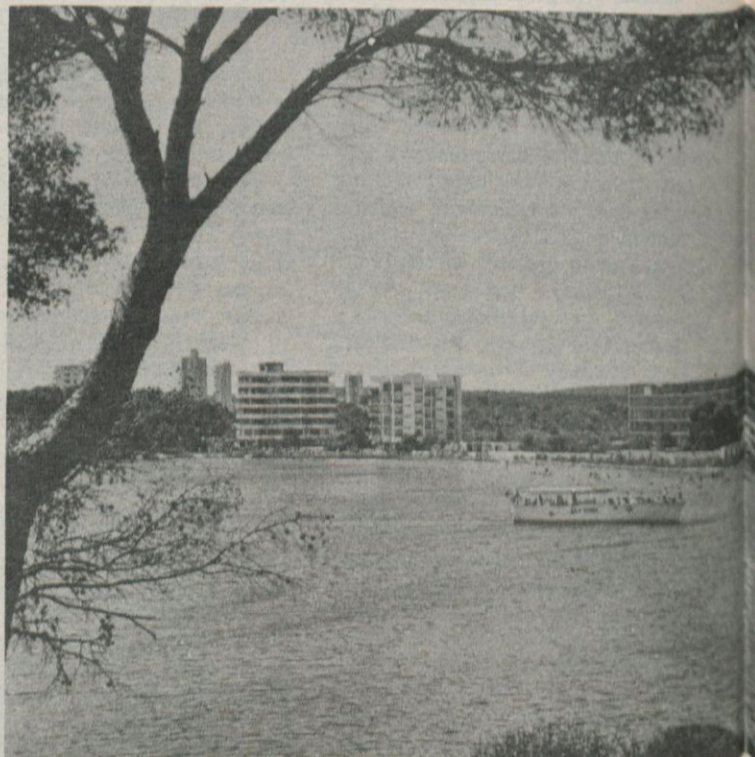
que mos han arribat per ventura estavan escrites amb català, perquè un català escribia mentres es aragonesos guerretjaven.

"Mallorca ha tengut reis propis, però es catalans no n'han tengut mai; Noltrheu deim, perquè porem diu ho. Catalunya, en aquell temps no era mes que un col-

El "búnquer-ensaimada" acusa de expansionista y no de utilización del término "Països Catalans"

ca es moros que l'ocupaven, amb ell varen venir "nobles" (es un dir) y meçenaris de Catalunya, Aragó, Roselló y altres parts. Sas cròniques

junt de "senyorijs", en règim feudal, baix de sa corona d'Aragó; però, per vanidat, fan seu en Jaume I, d'Aragó, y fan seus es territoris que

quieren ser catalanes

es inútil fer-ho a n'es mallorquins catalanòfils perque no heu volen sebra.

"Lo unic que per ventura convencería a n'es mallorquins catalanòfils de lo alluny que Balears está de Catalunya sería fer-los venir NADANT de cualsevol punt de sa vorera de Catalunya fins a cualsevol part de sa vorera de Balears".

Para el señor Abraham los "catalanòfils" son aquellos que incluyen a les Illes en el concepto Països Catalans. De cualquier forma, la carta resume esa sorprendente corriente de opinión latente en Mallorca.

SE REIMPLANTA EL MALLORQUÍN

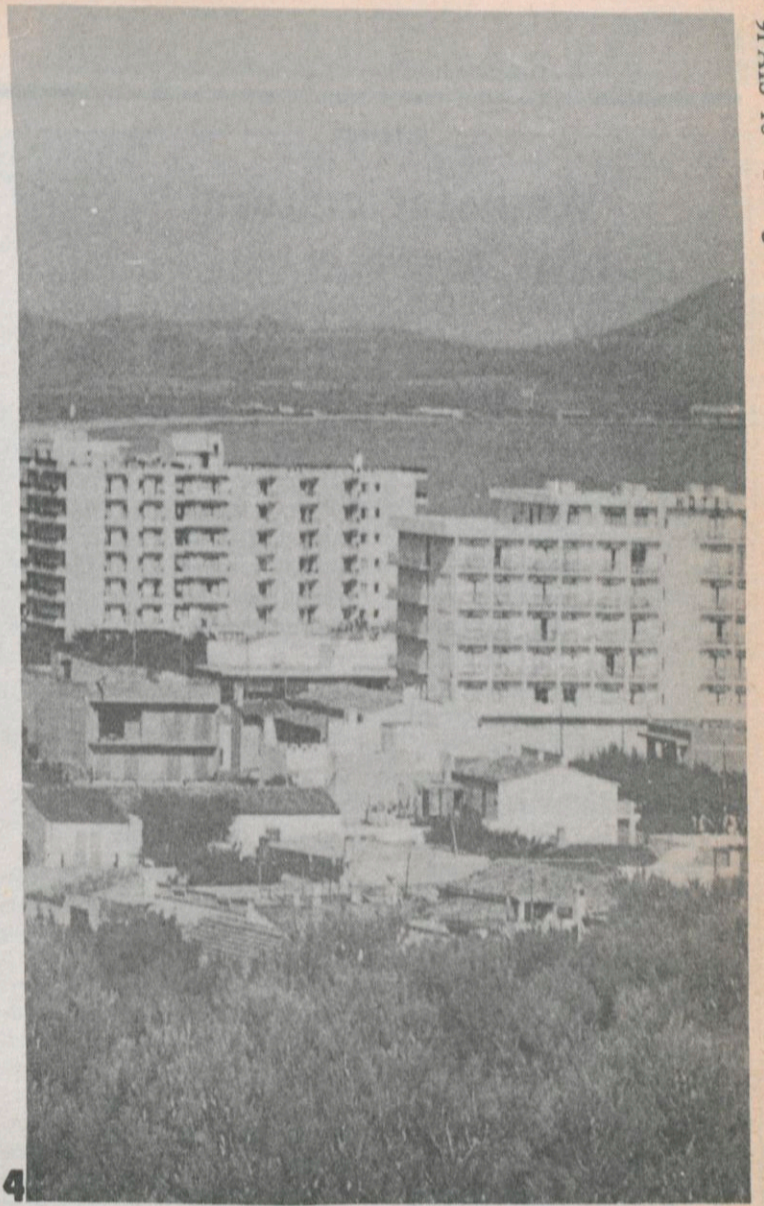
Lo cierto es que el mallor-

actividad está relacionada directa o indirectamente con el turismo, que tantas divisas ha traído y que ha supuesto un crecimiento urbanístico desorbitado y, lo que es peor, anárquico.

DESTRUCCIÓN PAISAJÍSTICA

Voces conscientes claman sobre la destrucción paisajística de Mallorca. En algunos lugares ya no queda paisaje, sino es el de los inmensos bloques de cemento con cientos de ventanas, unos junto a otros, con lo que se valora mal el progreso.

Quedan, como siempre, rincones salvados de la furia constructura. Rincones como Sa Calobra que se rinden a un mar de aguas increíble-

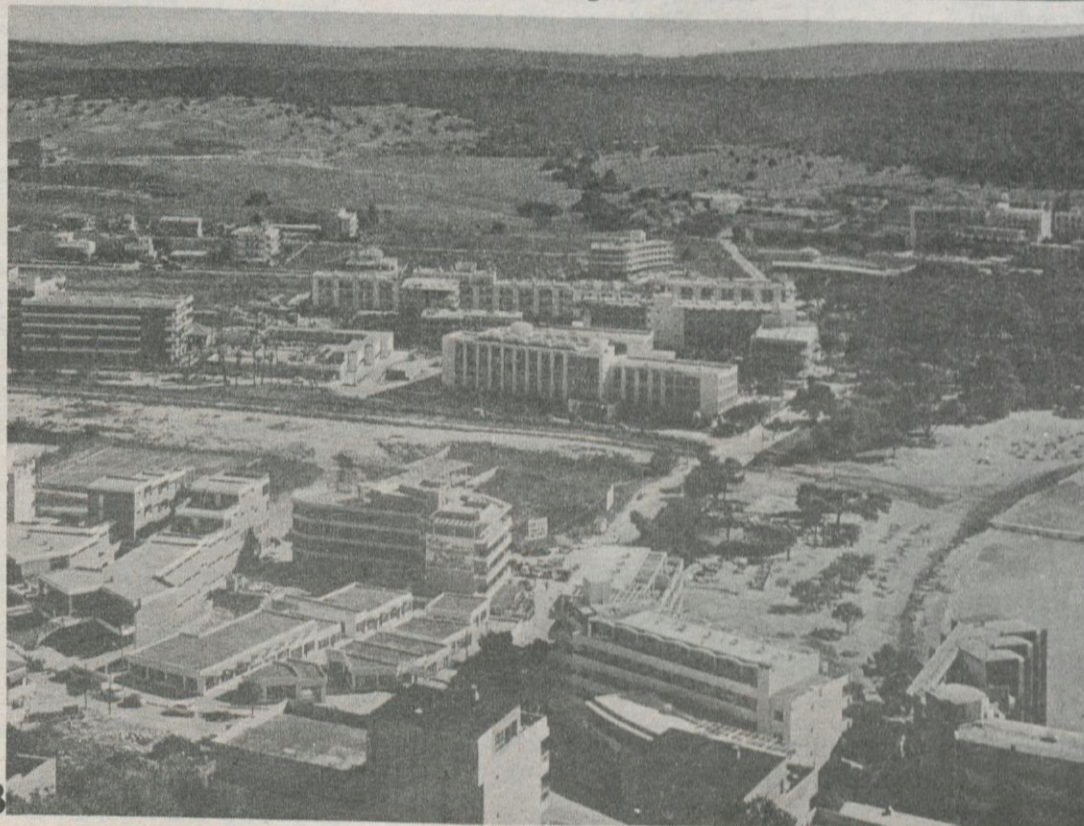
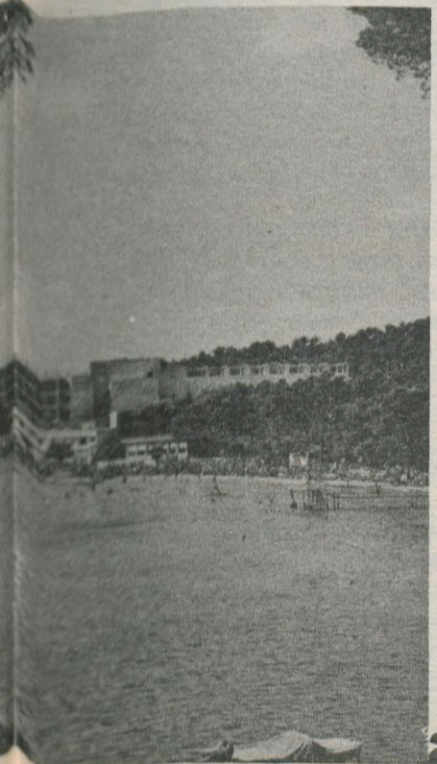
ren agafar a n'es sarrains (Mallorca i Valençi) i que passaren a ser de sa Corona d'Aragó. S'història antiga no está supeditada n'es vanidosos d'ara".

El firmante de la carta, un tal Mateo Abraham, termina escribiendo:

"Aquest falsatgement de s'història nom'estranya d'es

SA a Catalunya quiere la Països Catalans"

Catalans, però sí d'es Mallorquins catalanòfils. Explicar història d'es sigle XIII es innecessari fer-ho a n'es catalans, perque ja heu saben, i

Nº 1.-

En Magalluf, por lo que se ve, los turistas ya no saben dónde colocarse, tomando el sol contra reloj.

Nº 2.-

Vista parcial de Palma Nova, muy cerca de la residencia de los Reyes.

Nº 3.-

Vista parcial de Santa Ponça. A la derecha, a unos quinientos metros bordeando la playa, desembarcó Jaume I en 1229. Los catalanes llegaron por primera vez...

Nº 4.-

C'An Picafort: Ya no queda paisaje, sino es el de los inmensos bloques de cemento, unos junto a los otros.

Nº 5.-

Rotulación bilingüe de una de las calles de Palma.

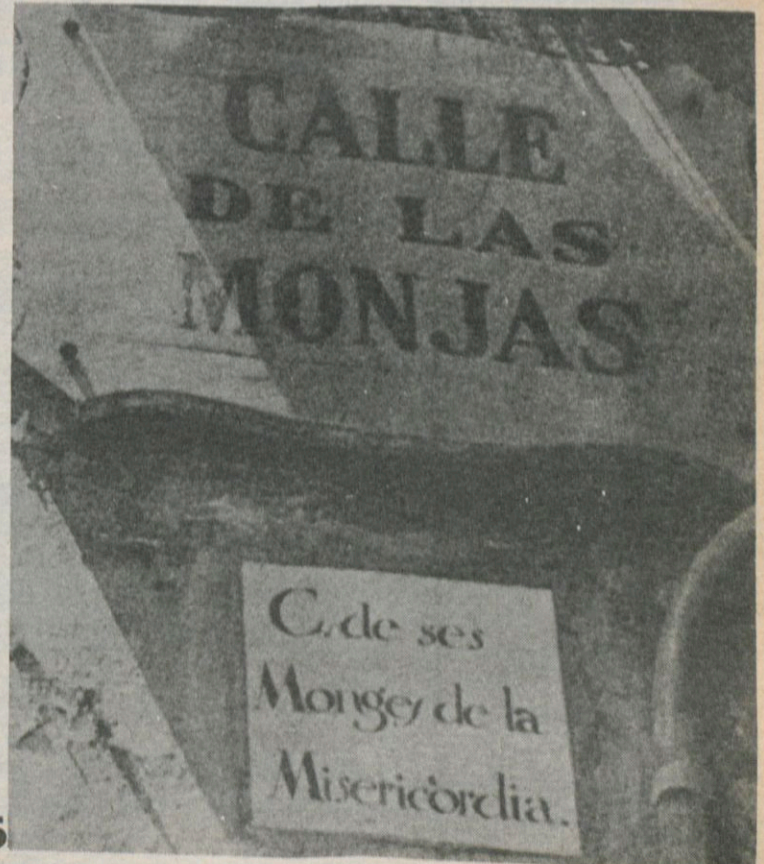
quin se reimplanta poco a poco. Parte de la clase dominante vuelve a utilizar el idioma de casa y encuentra con agrado sus propias raíces. La otra parte no lo hace porque es de origen peninsular. En Palma se devuelve su antigua toponimia a muchas calles y plazas: Carrer d'es Jueverd, Carrer de s'argenteria, Carrer de ses Monges, etc., respetando, eso sí, los rótulos en castellano. Realmente, para que el mayor número de personas pudieran entender el nombre de las calles tendrían que rotular en inglés.

Por que les Illes continúan siendo el ombligo europeo del turismo. ¿Quién no ha viajado en alguna ocasión hasta Mallorca, Ibiza, Menorca...? Cualquier negocio, cualquier

mente cristalinas. Rincones que cumplen la misión de hacer que el visitante no olvide jamás Mallorca.

Habrà que volver a Mallorca. Los pilotos del Aeroclub de Ampuriabrava nos aseguran que en tres cuartos de hora podemos plantarnos en la Illa para tomar el aperitivo. (1) Iremos con ánimo pacífico, sin ideales expansionistas, Esperemos que no se cumpla la profecía de San Vicente Ferrer y Mallorca no se hunda jamás en las aguas. Así los catalanes podrán visitarla siempre.

(1) Además, con la avioneta evitaremos nadar hasta sa vorera.

Llança

Activitat cultural

(Del nostre corresponsal, Josep M. Salvatella).- Com l'any passat, el mataroní Francesc de Paula ens oferí un interessant concert de guitarra.

Un programa molt variat, amb obres de Mudarra, Rodrigo, Villalobos, Tansman, Brouwer, Benguerel i Turina. Francesc de Paula se'ns confirmà com un intèrpret segur i emotiu, que feu arribar al

públic la màgia eterna d'unes músiques de tots els temps.

PINTURES A LA CASA DEL MAR

Josep Marfà, pintor barceloní també molt conegut a la vila, exposa les seves obres al Port, a la Casa del Mar. Marfà, que és un home enamorat del mar, artista inquiet i creatiu, ens retorna els seus temes del nostre país.

(De la nostra Redacció, per J.P. i M.).- Coincidint amb la Festa Major d'Estiu, serà inaugurada dissabte, a les 12 del matí, la "I Exposició Col·lectiva de Pintura de Garriguella". Hi seran presents una dotzena d'artistes relacionats amb aquesta localitat, sigui perquè en són fills o hi habiten o perquè hi passen alguna temporada.

DESVETLLAR L'INTERÈS PER L'ART

Entre els participants hi ha noms força coneguts, com el de Jordi Gispert, de Salt, que exposà recentment a la galeria Art-3, de Figueres; François Garnier, que aquesta tardor té preparada una exposició a París, i l'aragonès Sanmartín Féliz. L'artista local més conegut és Ramon Carbó, que possiblement podrem veure aquest hivern en una altra exposició a

Garriguella

Festa Major

Figueres, entre els més joves, podem destacar Joan Gibert i Patxé, dos garriguellencs que ara viuen a Roses,

Amb aquesta exposició es pretén, segons ens ha dit un dels participants, contribuir a desvetllar l'interès per l'art i mostrar, al mateix temps, que no és sols a les ciutats on s'ha de concentrar la saba cultural. També els pobles disposen d'una riquesa cultural important a la qual sovint només li manca l'impuls necessari per a fer-la sortir a la superfície. Ara, doncs, tindrem

l'oportunitat, del 19 al 26 d'agost i de 7 a 8,30 de la tarda, de poder presenciar una exposició de pintura, que podem qualificar, sense cap mena d'embuts, de popular i representativa, ja que és oberta a tothom: artistes i públic.

ALTRES ACTES DE LA FESTA MAJOR

A part d'aquesta exposició, a la Festa Major de Garriguella, que tindrà lloc els propers dies 19 i 20 d'aquest mes, hi haurà audicions completes de sardanes, a càrrec de les cobles La Principal d'Olot i la Principal de Camprodon, i sessions de ball. Diumenge, a la nit, hi serà el conegut conjunt Brindis.

Un campionat de ping-pong, una prova de moto-cross i una cercavila feta pels joves del poble, completen aquest dens programa.

BÚSTIA

L'ONZE DE SETEMBRE

Els homes públics de les "quatre províncies", polítics de l'exterior i de la Plaça de Sant Jaume, no tenen massa pressa a parlar de l'Onze de Setembre. Seria interessant de veure quina resposta donaria cada u d'ells al curiós que els preguntés: Com serà aquest Onze de Setembre?

Però tindrem Onze de Setembre. Al Fossar de les Moreres. Allí on la sola assistència qualifica l'actitud i l'op-

ció que assumeixen els qui hi faran acte de presència.

Al Fossar de les Moreres hi haurà dos punts de coincidència: PAÍSOS CATALANS I INDEPENDÈNCIA.

Al Fossar de les Moreres els qui hi foren soterrats no volgueren negociar ni discutir amb ningú la sobirana possessió de la terra que defensaven.

Joan Ballester i Canals (Barcelona)

Hi ha molts pobles de les nostres contrades gironines que, en els últims anys, a més de sofrir la progressiva despoblació dels seus habitants, han estat abandonats per part de

l'Administració, deixant-los estar a la bona de Déu.

Moltes vegades aquest problema s'ha vist agreujat per la incúria dels ajuntaments respectius, que només s'han preocupat de cobrar tota mena d'impostos, deixant de banda la manera d'invertir-los.

Això ho aclarien de seguida, ja que aquests cèntims els distribuïen d'una forma totalment injusta des dels punts de vista social i humà. Quasi tot el pressupost el destinaven a cobrir les necessitats de la població més important del municipi, guardant una minsa i irrisòria quantitat per a la resta de pobles i llogarrets.

Puc parlar d'un cas que conec molt bé, ja que fa referència al meu poble nadiu: Saus, petit poblet de l'Alt Empordà, que pertany al municipi de Saus-Camallera.

La situació canvia radicalment amb la construcció de la via fèrria Barcelona-Portbou i l'aixecament de l'estació del tren a Camallera. Tot això porta necessàriament un creixement, al llarg dels anys, per a Camallera i una pèrdua forta i evident de la població de Saus, que va abandonant les terres i deixa el poble amb només noranta-cinc persones.

Avui dia, podem dir que Saus està completament apartat de qualsevol dels avatges que gaudeix el poble veí, deixant de banda l'enllumenat públic.

No solament no ha vist cap modificació recent, sinó que ha de suportar que les aigües residuals del poble veí vagin a parar a l'Agulla, petit rierol que va a desembocar al Torrent de Saus.

Dons, sí. Aquest torrent tenia un veritable encís. Sobretot, en dues fonts del seu recorregut abans d'arribar a portar les seves aigües al riu Fluvià: la Font de la Teula i la Font del Mal de Ventre.

També posseïa llocs molts adients per a practicar l'esport de la pesca, especialment unes quantes gorgues situades al llarg del seu curt recorregut, que oferien una aigua cristal·li-

Per Jaume Hugas i Solés

na que convidava a prendre un bany i saborosos barbs i brages que quèien molt sovint a la trampa de l'ham.

Ara, la Font de la Teula ha desaparegut; ja no queden peixos; les aigües sembla que surten d'una mina de carbó de pedra...

Durant l'estiu, quan el torrent pateix l'estiueig típic de les nostres terres, el fàstic es fa amo de la vida del torrent: aigua negra i pudent; converteix l'atmosfera en irrespirable; innumbrables mosquits pul-lulen per les rodalies, fent que qualsevol d'aquells indrets hagi perdut totalment la seva alegria.

Però la cosa pitjor és que les aigües del torrent servien per a regar les veïnes hortes de les voreres, i avui, naturalment, això és totalment impossible.

Així, tenim que la gestió ineficaç i incontrolada d'un ajuntament, escollit a dit, ha portat la ruïna a un paratge més de la nostra natura, contribuint de manera ben palesa a embrutar l'aigua dels nostres rius.

S'han perdut: la remor de les aigües, la tranquil·litat de les pol·les d'aigua fent "xip-xap" pel mig del torrent; el soroll dels pardals quans s'ajocaven dins les canyes americanes els capvespres d'estiu; la cantarella del camperol quan fruïa davant l'espectacle de les seves verdures esplendoroses...

Es per tot això que els homes anem perdent la il·lusió, ens tronem materialistes, oblidem la natura i mirem només el nostre egoïsme, perquè totes les portes, a poc a poc, es van tancant.

PUNT FINAL

Ara bé. Si Déu vol, i amb el temps i una canya, aquests ajuntaments corruptes i especuladors seran substituïts per uns altres de democràtics, que donaran explicació cabal de tots els seus actes, i llurs membres podran ser destituïts si les seves obres no es fan d'acord amb el pensament majoritari del poble...

Hem de viure de somnis

AUTO RECORD FIGUERES

Concesionario exclusivo en la provincia de OPEL y GENERAL MOTORS

Ofrece para su entrega inmediata la más completa gama de vehículos fabricados por OPEL y GENERAL MOTORS

Opel Manta, Opel Rekord diesel, GMC, Jymy todo terreno, etc, etc.

PLACA NACIONAL - PLACA TURISTICA

AUTO RECORD FIGUERES

Agencia Oficial SAVA

Ofrece amplia gama de vehículos industriales SAVA

Exposición y ventas en Avda. General Mola, 39 - Teléfonos 50 34 06 y 50 46 19, y en calle San Antonio, 68 - Teléfonos 50 20 12 y 50 42 85

Impresiones de un largo viaje (6)

Per Josep Maria Xampeny

Panamá-Colombia-Ecuador: fascinante paseo tropical

El sonido de la sirena del "Índico" señala que pronto partiremos hacia Panamá.

La superficie de este Estado es de 77.082 kilómetros cuadrados, con una población absoluta de 1.676.000 habitantes. Se encuentra situado en la extremidad suroeste del istmo que enlaza la América del Norte con la del Sur. En este punto, el istmo centroamericano efectúa una inflexión en forma de S, de modo que el país se extiende de Oeste a Este, limitado, respectivamente, por Costa Rica y Colombia, y tiene el mar Caribe al Norte y el océano Pacífico al Sur. Dentro de sus fronteras, se encuentra el istmo de Panamá, o sea, el punto de Centroamérica donde es menor la distancia entre el Caribe y el Pacífico.

El clima es tropical, con temperaturas siempre altas. La agricultura panameña produce bananas, arroz, maíz, tabaco y cacao. Los plátanos son el principal producto de exportación. Entre sus edificios históricos, figura la sala capitular del Convento de San Francisco, donde se reunió en 1826 el Congreso para la federación de los estados iberoamericanos, convocado por Bolívar.

LA BLASFEMIA, ALGO QUE MOLESTA MUCHO

Paseo por las calles de Panamá. Muchísimos comercios con los escaparates llenos de máquinas y ma-

1) Hotel El Continental, el más nuevo y lujoso de la ciudad de Panamá.

terial fotográfico tentan los deseos de comprar. En otros, se puede adquirir toda clase de whiskis. También tabacos. En fin, que se encuentra todo lo que pueda apetecer. Los precios son libres de tasas. He adquirido una radio cassette.

Los panameños son gente muy amable y la mayoría muy creyentes. Les molesta mucho que alguien blasfeme y ponga el nombre de Dios o de la Virgen en conversaciones malsonantes.

Compruebo que la policía que está cerca de los muelles son casi todos son americanos, luciendo unos "colts" sobresaliendo la empuñadura de la funda. En algún caso, se me ha acercado algún chico, ofreciéndome marihuana. Generalmente, las compras se pagan con dólares americanos. Aunque la

moneda nacional se el balboa de cien céntimos, el dólar USA es lo que más se aprecia.

Los panameños llaman al Canal el "Puente del Mundo". El primero en concebir la idea de unir los dos océanos por medio de un canal artificial fue Vasco Núñez de Balboa, al descubridor del Océano Pacífico. El emperador Carlos I comprendió el valor de esta obra y ordenó los primeros estudios en 1533. Después, en 1534, encomendó al gobernador de Panamá que se llevara a cabo un reconocimiento a lo largo de los ríos Chagres y Grande, curso que, en términos generales, sigue el actual Canal de Panamá. Tras algunos tanteos posteriores ordenado por Bolívar en 1829 y otros norteamericanos del periodo 1870-74, la iniciación práctica de la empresa corresponde a Fernando de Lesseps.

El Canal tiene una longitud de 80 kms., una anchura que oscila entre 90 y 300 m., y una profundidad de 12,5 a 13,7 m. Fue abierto al tráfico en 1914. El 15 de agosto de ese año atravesó el Canal el primer buque. Seis años después, el 12 de junio de 1920, la vía naval fue abierta a la navegación mundial.

Nos encontramos en la escalera de esclusas de Gatún. Un sistema de esclusas de tres escalones eleva los barcos al nivel del agua del gran lago de Gatún, situado a 26 m. sobre el nivel del mar.

El personal que maniobra el buque al paso por el Canal es todo panameño. Los dirigentes de la operación y supervisores americanos. En popa, muchos mestizos están atentos con los cabos y cables que unas locomotoras arrastran desde tierra. Estos están atados a la motonave "Índico", en la que viajamos. Tardaremos ocho horas hasta navegar por el Pacífico.

Inmensos bosques y grandes extensiones de selva cubren parte de las laderas.

Más de un trabajador panameño me ha preguntado si tenía coñac "Fundador" para vender. Esta marca es casi la más conocida en Sudamérica. Les he obsequiado con unas copas. Muy contentos continúan las tareas.

Las banderas del Panamá y Estados Unidos ondean en los mástiles. El paso por el Canal ha terminado.

ROBO COLOMBIANO

Las escalas en diferentes puertos en que atracaremos serán mucho más seguidas. Precisamente, después de la salida del Canal, entramos en la bahía de Buenaventura, puerto de la República de Colombia.

Esta República está situada al Noroeste de la América del Sur y es el único Estado suramericano que tiene costas en el Atlántico (mar Caribe) y en el Pacífico. Su frontera con Panamá, al noroeste de la nación, representa el límite entre la América del Sur y Centroamérica. Colombia limita, además, con Venezuela al este, el Brasil al sureste y Perú y Ecuador al sur.

En cuanto a su población absoluta, es el tercer país de Suramérica y el cuarto de la América latina.

2) El Parque 5 de Noviembre, de Colón (República de Panamá), bello parque municipal que exhibe una gran variedad de plantas tropicales.

Los puestos más importantes son los de Cartagena, Barranquilla y Santa Marta. La superficie de Colombia es de 1.138.914 kilómetros cuadrados y su capital, Bogotá, cuenta con una población aproximada de 2.855.065 habitantes.

La superficie de Colombia es de 1.138.914 kilómetros cuadrados y su capital, Bogotá, cuenta con una población aproximada de 2.855.065 habitantes.

Esta tierra es rica en café, bananas, azúcar de caña, arroz, algodón, madera, petróleo, etc.

El puerto de Buenaventura es prácticamente la salida natural de los productos del valle superior del Cauca y Tumaco, próximo a la frontera del Ecuador.

Al entregarnos los pases para recorrer la ciudad, nos han hecho una advertencia. Y es que si queremos salir durante la noche, vayamos en grupos, recomendándonos que no salgamos solos, ya que muchos jóvenes se dedican a robar.

Pues bien; era aproximadamente las nueve de la noche, cuando un grupo de unos nueve compañeros salimos para tomar unas copas. Dentro del recinto portuario, muchos guardias vigilan día y noche; pero cuando has traspasado la puerta de hierro que cierra aquella parte, te encuentras con una carretera muy solitaria, con falta de iluminación y desierta.

Andábamos juntos hablando, y ya estábamos al llegar al núcleo urbano. Las luces de los bares, música de un tocadiscos, risas alegres de chicas... En fin, lo que queríamos estaba ya próximo.

En esto, se acercó un joven alto y bien vestido, que muy amablemente pidió que le encendiéramos el cigarrillo. El contraestre le adelantó el mechero encendido. Y cuando el sujeto acercó el pitillo a la llama, vi estupefacto que empezó a correr con todas sus fuerzas. Yo no entendía qué había pasado, hasta que el contraestre empezó a chillar y con palabras que no puedo escribir nos señalaba la muñeca izquierda. Le habían robado el reloj. Precisamente, muy poco pudo lucirlo, ya que lo compró en Panamá.

El colombiano se perdió en la oscuridad. Y nosotros, después de al sorpresa, fuimos a un bar que no estaba lejos. Las bromas con el contraestre fueron muchas, hasta que ya cansado de ellas faltó poco para que no se peleara con un marinerito. El enfado duró poco. Y después de unas cervezas, volvió a reinar la amistad y la camaradería.

SANDIAS ENORMES, QUE SON UNA DELICIA...

Al chocar las gotas de la lluvia contra la plancha del buque, ello

hace que me despierte. Cierro el portillo del camarote, ya que entra por él cierta cantidad de agua. Contemplo a través del cristal esta cortina líquida. Llega un momento en que no puedo ver con claridad las cosas que están sólo a tres metros de distancia.

Tal como había empezado, ha acabado. Solamente ha durado unos minutos. El sol luce con todo su esplendor y puedo ver sobre la superficie del pavimento del muelle cómo de los charcos formados por la lluvia se levanta el humo del agua que se evapora.

Un grupo de mestizos sube por la escalera real, portando unos racimos de plátanos que quieren vender a los miembros de la tripulación. También traen papaya, que es una fruta tropical muy sabrosa, y unas sandias que jamás había visto antes. Son enormes. Su carne es roja y muy dulce. Son una delicia. Hice tal abuso de esta fruta, que actualmente he dejado de comerla...

Un marinerito, sonriente y feliz, camina por cubierta con una jaula hecha de caña. Dentro de ella, se encuentra prisionera una pequeña cacaatúa, que aún no tiene todo el cuerpo cubierto de plumas. En el muelle, hay un nativo que las vende. Y hacia él me dirijo. Otros compañeros hacen trato para la adquisición de estos pájaros. Yo también he comprado dos. Pienso que será un buen regalo para mi familia.

Cuando los últimos rayos de sol se extinguen, dejamos el puerto de Buenaventura. Las aguas del Océano Pacífico van mimando los costados de la motonave. Y, flotando más que volando, unas gaviotas nos hacen escolta.

Un color anaranjado brillante se extiende por todo el ancho cielo. Y, poco a poco, cambia el tono la luz. Ya es gris el firmamento. Asomado en el balcón de la noche, las primeras luces de las estrellas...

LLEGADA A GUAYAQUIL

Nuestro destino es Guayaquil, importante puerto de la República del Ecuador, cuya extensión es de 170.670 kilómetros cuadrados y población absoluta 7.090.000 habitantes. Quito, su capital, tiene un censo de 654.000 habitantes. En Guayaquil, el número aproximado es de 794.300.

Este país tiene importantes plantaciones de bananas, café, cacao, azúcar de caña, ananás, maíz, etc.

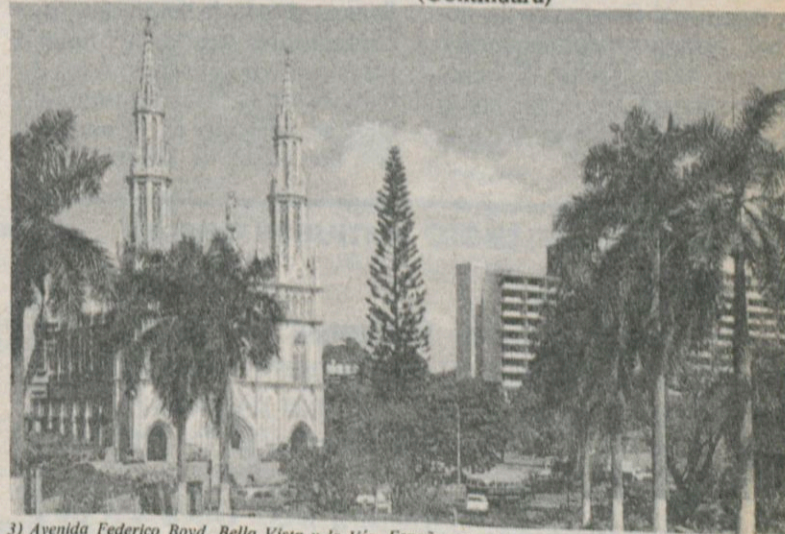
Ecuador es una de las muchas tierras atravesadas por el Ecuador. Pero es el único país que lleva su nombre. Limita con Colombia por el norte y con Perú por el este y el sur. Toda la parte occidental está bañada por el Océano Pacífico.

Durante este corto periodo de navegación, me emocionó seguir con la mirada al pez martillo. Era enorme y durante un buen rato estuvo yendo y viniendo la lado de la embarcación. Seguramente, tendría apetito y esperaría restos de comida. Su cabeza se prolonga lateralmente en dos lóbulos carnosos y, en algunos casos, puede alcanzar hasta un metro de anchura. En los extremos del martillo, están los ojos y los orificios nasales. Momentos después, desaparecería hacia las profundidades del Océano.

Ya en el puerto de Guayaquil, recibimos a los del servicio de aduanas. Son gente muy cordial, a los que el capitán obsequia con unas botellas de whisky.

Tengo muchas ganas de recorrer las calles de esta ciudad, tan llenas de recuerdos españoles.

Guayaquil es la ciudad más populosa de toda la República del Ecuador. República del Ecuador. Posee un clima tropical. Se encuentra sobre la margen derecha del río Guayas. Es una ciudad hermosa. Y grandes edificios, con sus bien cuidados jardines, hacen las delicias de los visitantes... (Continuará)

3) Avenida Federico Boyd, Bella Vista y la Vía España, con el Templo de los Padres Carmelitas y el moderno Hotel El Panamá. (Ciudad de Panamá).

Lletres catalanes

Joan Arús i Colomer, amic dels sonets

Per M^a. Àngels Anglada

Dos motius hi ha per a parlar des de 9PAÍS d'aquest poeta de Castellar del Vallès: l'aparició d'un llibre interessant, "L'imperi del sonet", i la seva gran amistat amb Carles Fages de Climent. Precisament, a la mort del poeta empordanès, Arús li va dedicar un article al desaparegut setmanari "Tele-estel", amb el títol de "Última carta a l'amic Fages de Climent"; també havia escrit un sonet que havia de servir de pre-faci a un recull d'aquests poemes que pensava publicar Fages de Climent, i que malauradament encara no ha estat editat.

Edicions "La paraula viva" ha donat a l'estampa el llibre de Joan Arús esmentat més amunt, és a dir, "L'imperi del sonet". Com diu el seu títol, és tot ell dedicat a aquesta forma poètica. Primer hi trobem una exposició teòrica que tracta d'esbrinar l'origen d'aquest poema, el sonet, possiblement provençal,

encara que l'autor parla també de la possibilitat que sorgís a Sicília, a la cort palermitana. Exposa també les qualitats del sonet i esmenta alguns dels seus principals conreadors. Introducció molt ben informada i amena de llegir.

Segueix a aquesta part allò que és el nucli principal del llibre, és a dir, uns quants reculls de sonets. Cal advertir que Arús ha conreat també altres tipus de poemes: precisament tinc a la vista un vell llibre, de les excel·lents edicions de la Llibreria Catalònia, del 1927. Aquest llibre, "El dolç repós", presenta varietat de formes líriques, sobretot cançons, també de Joan Arús, poeta que cal inscriure totalment dins el corrent noucentista.

Els sonets de "L'imperi" van des dels primers i encara no tan plenament reeixits de l'any 1915, fins als darrers poemes de l'autor. Ja l'aplec "Les ab-

sències", el segon recull, datat a l'any 1926, mostra un grau de qualitat poètica i bellesa formal remarcable. Ens hauria agradat trobar també la data dels altres reculls en el mateix llibre: únicament sabem, però, per la bibliografia final, que "Les veus de la nit", són de l'any 1971.

El poeta, en el seu desig de renovar aquesta forma de tanta tradició lírica, alterna dues menes d'aplec: els que recullen poemes més lliurement units, cadascun dels quals forma una unitat acabada, com "Els poemes amics".

"Musa rústica", "Les veus de la nit", "Art poètica". d'una banda; i, per altra part, aquells conjunts en què desenvolupa un únic missatge líric a través de diversos poemes, com "La mort de Dòrcon", "En un regne més alt" o "Missatge a un poeta". A mi, personalment, m'agraden més els del primer

tipus, però entre els del segon em sembla que especialment reeixit formalment "La mort de Dòrcon": esmentem, com a exemple, la greu i serena simplicitat del darrer tercet (sonet VI):

"I, de profunda pietat vençuda, besa aquells llavis pàl·lids i, al seu bes somriu la boca, ja per sempre muda".

Joan Arús basa el seu art en l'equilibri, el ritme i l'artesanía d'un cisellador; la part de descoberta i innovació per a ell passen a un segon terme. Usa els recursos estilístics amb art i moderadament: algunes anàfores, ben trobades antítesis, imatges que sovint s'allarguen per tot el sonet, a la manera simbolista. No volem pas dir, amb això, que els seus poemes restin freds: bastaria, per negar-ho, el sonet "Les darreries de Josep Carner" que commou el llegidor.

Temes principals dels seus sonets són: la meditació sobre el seu art, a través de tota la seva obra, l'amistat, la relació amorosa, la mort i la transcendència, la naturalesa; com que el poeta la coneix i l'estima, la descriu d'una manera molt viva i concreta, com en "El salze", "La verneda", "La font deserta".

En bells alexandrins. També ha dedicat algunes poemes als músics que l'han acompanyat en les seves hores, així com als poetes i mestres en la lírica. Un conjunt, doncs, ben vari, malgrat la unitat.

Una objecció a l'editorial: és de doldre que hagin passat força falles d'impressió, com els noms en majúscules sense accent —Haidé, Màrius. Petits detalls, potser, però que caldria remirar en llibres de bona qualitat intrínseca, com el que ha estat objecte d'aquest petit comentari.

ESPORTS

Fútbol

"X Torneig de l'Estany"

En la final, el Olot se impuso al Figueres (2-1)

(Crónica especial de nuestro colaborador, Jordi Xargayó).— Contra todo pronóstico, el Olot se proclamó vencedor del "X Torneig de l'Estany", al vencer en la final, y tras una prórroga, al equipo de la U.E. Figueres, por 2 a 1.

Y decimos contra todo pronóstico, porque, antes del encuentro (disputado el pasado martes, por la noche, en el Campo Municipal de Deportes, de Banyoles, ante numeroso público), quien más quien menos daba como seguro triunfador de esta edición del torneo bañolense al conjunto de Emilio Aldecoa, que el lunes, jugando un gran primer tiempo, supo imponerse al Girona por el resultado de 3-2.

Pero no fué así. Los figuerenses, en un partido bastante flojo, llegaron al término de los noventa minutos reglamentarios, con empate a un tanto. Y luego, en la prórroga, los de la capital de la Garrotxa dieron el "golpe"...

ARBITRAJE Y
ALINEACIONES

Dirigió la final del "X Torneig de l'Estany", el colegiado señor Cornellà, que estuvo bien en líneas generales, no perjudicando con su labor a ningún equipo.

A sus órdenes, los equipos formaron así:

Olot.— Atienza; Peix, Molas, Melero; Pla, Cantey; Forcadell (Corredera), Duran, Alex, Manolo y Masferrer.

Figueres.— Silva; Semis (Cros), Bolaños, Marcos; Bartolomé, Busquets; Tena, Durán (Nogué), Vilar (Fernández), Pagés y Echevoyen (Bosch).

EL PARTIDO

El encuentro careció de brillantez, dando la impresión los componentes del "once" figuerense de estar cansados. A los 7 minutos de la primera parte, el Olot se adelantó en el marcador, por medio de Manolo, que

culminó una escapada. El Figueres tuvo alguna ocasión de igualar el resultado, pero no la supo aprovechar, finalizando este inicial período sin más novedades dignas de mención.

Tras el descanso, Fernández, que había sustituido a Vilar, estableció el empate a uno, cuando se llevaban cuatro minutos de juego. El partido, a partir de este instante, cobró cierta emoción, abundando los peligros para ambas porterías. Sin embargo, no hubo inspiración en el remate por parte de nadie, y si mucha por parte de los cancerberos...

Por eso, se llegó al final de los noventa minutos con el reseñado empate a un gol, cosa que obligó a jugar la prórroga.

Iniciada la misma, y cuando apenas habían transcurrido dos minutos, un centro de Corredera fué rematado a las mallas figuerenses por Manolo, logrando así el equipo de la U.D. Olor el 2-1; o sea, el gol que le daría el triunfo en este "X Torneig de l'Estany".

Final floja, insistimos; pero justa la victoria del cuadro olotense, pues, pese a todo, superó al Figueres, en todos los aspectos. Se notó —digámoslo una vez más falta de preparación física, sobre todo, en los jugadores ampurdaneses.

LOS RESTANTES
ENCUENTROS

El "X Torneig de l'Estany"

inicióse el domingo, por la noche, con el partido Olot-Banyoles, que terminó con la victoria del primero por 2-0, motivo por el cual se clasificó para la final.

El lunes, también por la noche, jugaron el Girona y el Figueres, triunfando los ampurdaneses por 3-2, tras un gran primer tiempo. Los goleadores fueron Echevoyen, M. Pagés y Busquets (Figueres) y Bartolomé Pagés (Girona).

Arbitró este choque el colegiado señor Casademont, aceptable, y los equipos se alinearon así:

GIRONA.— Alex; Juanito, Pita (Veleta), Rubio; Paquito, Pascual; Soler (Arredondo), Gómez, Julià, Pagés y Blanco.

FIGUERES.— Silva; Juanjo, Semis, Marcos; Bartolomé, Busquets; Pena, Durán, Fernández (Vilar), Pagés y Echevoyen.

El martes, y antes del Olot-Figueres, jugóse el partido Banyoles-Girona para dilucidar los puestos tercero y cuarto del torneo. El vencedor de este encuentro fué el Banyoles, que superó a un pobre Girona por 2-1.

Curs d'orientació universitària (C.O.U.)

El Centre escolar Empordà de Roses, Homologat per B.U.P., ha demanat autorització al Ministeri d'Educació i Ciència per impartir el C.O.U. durant el curs acadèmic 78-79. Resten vuit places lliures.

Per inscripcions: Carretera Mas Oliva s/n de Roses o al T. 25 73 97

**CENTRE DE
RECUPERACIÓ
FUNCIONAL EMPORDÀ**

JUAN PRAT Y DE LOS MOZOS
FISIOTERAPEUTA — EMETROLOGO
Diplomado por la Facultad de Medicina de Barcelona
Profesor delegado de la Escuela Internacional
de Sofrología Médica de Barcelona

TRATAMIENTOS FISIOTERAPEUTICOS
que por indicación facultativa sean precisos: (traumatismos, parálisis motoras, gimnasia respiratoria, reumatismos deformantes etc.)

Tel (972) 501086 Horas convenidas: Lunes, Miércoles y
Viernes. c/. González de Soto, 22 bis - escalera C - 1.º - 2.ª

FIGUERES (Girona)

Interferències Interferències Interferències

F. Garrido Pallardó

Per a "Buenas noticias", nosaltres en tenim més de quatre de boníssimes. Per exemple, a Roses no tenim batlle i ningú no se n'adona. Es que no fan falta?

Els anunciants no deuen saber que, en aquests indrets, no es veu gens la "Tele". Altrament, ja haguessin demanat una bonificació de preu.

"Telediario" allarga cada vegada més les noves peninsulars i escurça les estrangeres. És consigna, o bé que el món no té cap importància democràtica?

L'únic pop que vàrem veure a "Música ídem" fou l'home de la bateria. De debó que semblava un octòpode atrafegat.

Això de "Pintores en el tiempo" deu ésser per a promocionar els impostos artístics. Si no s'aturen, com els escriptors, fins els de parets tindran el seu "rollo" televisiu.

"Los escritores" allarga massa els seus espais. Mai cap país no ha tingut tants plumífers que hagin merescut els honors televisius.

A "La Semana" vàrem sentir uns nens parlant de la "problemàtica" infantil-vola. Preferim creure que els varen instruir abans d'hora, perquè si no, que Déu ens agafi preparats.

L'equip de Figueres a "¿Conocemos España?" mereix el nostre aplaudiment, i així ho fem. Enhorabona i endavant!

Espectacles

Farmàcies

Cinema Las Vegas

Dijous, dia 17, a partir de les quatre: "Fin de semana sangriento" i "La llamada del sexo".

Dissabte, dia 19, nit; diumenge, dia 20, sessió continua: "Las dos vidas de Audry Rose" i "Mi adúltero esposo".

Cinema Juncària

Dijous, dia 17; dissabte, dia 19, nit; i diumenge, dia 20: "Per-versa" i "Los frios senderos del crimen".

Sala Edison

Dijous, dia 17, nit; dissabte, dia 19, nit; i diumenge, dia 20, sessió continua: "Juegos de muerte" i "Zorrita en bikini".

Cinema Savoy (Art i Assaig)

Fins el 21 d'agost: "Tommy" (Versió original amb subtítols). Sessió diàries, llevat dels dimarts. Tarda sessió seguida. Nit, sessió única a les 10.

NAIXEMENTS

Iris Rojas Rumin, Sara González Montero, Margarita Lara López, Maria del Mar Checa Garrido, Yolanda Dominguez Suárez, Ariaona Vega Baeza, Abraham Fernández Giménez, Maria Rosa Dalmau Nuren.

MATRIMONIOS

Cristóbal Navas Gálvez-Rosa Vidal Pagés; Martín Rodríguez Muñoz-Teresa Sáez Rocarol; Jaime Malet Mallot-

Maria Magdalena Carbonell Queraltó.

ÒBITS

Miguel Méndez Sánchez, Albertina Gibrat Sala, Clemente Calmo Riera, Martín Caula Pagés, Gloria Moncanut Tubert.

Metges de guàrdia

Diumenge, dia 20
Dr. Martín Gironella
C/ Llers, 19
Telf. 50 34 79

Dia 17, dijous
Ferran - Pujada del Castell, 6
Dia 18, divendres
Deulofeu - Monturiol, 19
Dia 19, dissabte
Bonmati - Rambla, 10
Soler - Carrer Nou, 22
(Només tarda de 4 a 8)
Dia 20, diumenge
Soler - Carrer Nou, 22
Dia 21, dilluns
Martín - Rambla, 11
Dia 22, dimarts
Xirau - Joan Maragall, 4

Telefons urgents

Ambulatori Seguretat Social 50 03 65
Clínica Catalunya 50 15 39
Clínica Figueres 50 31 00
Creu Roja 50 36 50
Hospital 50 14 00
Ajuntament 50 01 00
Jutjats 50 14 21 i 50 03 69
Bombers 50 00 80
Policia 50 09 29
Guardia Civil 50 13 55
Taxis 50 50 43 i 50 00 08
Diposit de sang gratuïta 50 17 99
Centre de Recuperació Funcional 50 10 86

Programas TV. Francesa

Programas TV. Francesa

Largometrajes

- 9 Miércoles 14.35.- Peyton Place. (S)
20.30.- Pourquoi tuer le Pépé? (D)
- 17 Jueves 15.00.- Peyton Place (S)
20.30.- Lss hommes de Rose. (S)
- 18 Viernes 14.05.- Les aventures de Gulliver (AV)
21.50.- Nuova Colonia (S)
- 19 Sabado 13.35 Les Mysteres de L'Quest
21.30 Starsky et Hutch(S)
- 20 Domingo 18.10.- La Justice du pendu.
20.30.- Le Carnaval des truands
- 21 Lunes 12.30.- Les Jours heureux. (S)
20.30.- Un sopuçon de vison.
- 22 Martes 15.30.- Les Anges Noirs. (S)
20.30.- A l'ombre d'un sopçon.

9PAÍS recomienda

- 16 Miercoles 12.30.- Les Jours heureux (S)
22.00 S'impromptu d'Annecy (Dc)
- 17 Jueves 15.35 Sports équestres
22.30.- Cámara Je (Dc)
- 18 Viernes 20.30.- Museque en té (V)/
21.20.- Cinés première (Dc)
- 19 Sabado 13.35.- Le Monde de l'accordéon
22.30.- Historie de la musique populaire.
- 20 Domingo 13.20.- Le Cirque Chipperfiels
19.25.- Les Animaux du monde. (Dc)
- 21 Lunes 22.00.- Les Grandes Personnes
22.30.- Cyclisme
- 22 Martes 12.30.- La bonne conduite.
22.30.- La France de Giraudoux

Nota: La emisión de TF-1 es simultánea con el canal de FR-3 y en color hasta las 18.30 horas.

Largometrajes

- 16 Miércoles 15.00.- Napoleón (D)
20.30.- Moi, Claude, Empereur (S)
- 17 Jueves 16.00.- Hawaii, Police d'Etat (S)
20.30.- Quatre jours à Paris (Co)
- 18 Viernes 20.30.- Bergeval et fils. (S)
22.40.- Le Bournoul
- 19 Sábado 15.30.- Les Fous de Saint-Pierre
22.05.- L'Odyssée sous-marine
- 20 Domingo 17.05.- Têtes brûlées (S)
21.50.- D'un pays l'autre
- 21 Lunes 20.30.- Zizi Jeanmaire à Bobino
22.35.- Catch
- 22 Martes 20.30.- Panique à bord

9PAÍS recomienda

- 16 Miércoles 17.50.- Récéré A 2
19.45.- Top-Club (M)
- 17 Jueves 16.55.- Sports
18.00.- Récéré A 2
- 18 Viernes 16.55.- Sports
21.30.- Ah! Vous écrivez?
- 19 Sábado 16.00.- Sports
18.20.- Jazz
- 20 Domingo 18.05.- Cirques du monde
20.30.- Jeux sans frontières
- 21 Lunes 16.55.- Sports
21.35.- Lire, c'est vivre
- 22 Martes 16.55.- Sports

Largometrajes

- 16 Miércoles 20.30.- Les Rock du Bagne (M)
(Hommage à Elvis Presley)
- 17 Jueves 20.30.- La Bataille pour Anzio (B)
- 18 Viernes 20.30.- Le nouveau Vendredi
- 19 Sábado 22.10.- La Nativité
- 20 Domingo 22.45.- Paramatta, bagne de femmes
- 21 Lunes 20.30.- Le Paria
- 22 Martes 20.30.- Tarzan aux indes

9PAÍS recomienda

- 16 Miércoles 19.40.- Emissions pour la Jeunesse
- 17 Jueves 21.30.- Communiquer (Dc)
- 18 Viernes 20.00.- Les jeux de vingt heures
- 19 Sábado 22.45.- Championnat du monde d'échecs
- 20 Domingo 20.05.- Voyage entre Seine et Loire
- 21 Lunes 19.40.- Emissions pour la Jeunesse
- 22 Martes 20.00.- Les jeux de vingt heures

(A) Acción - (AV) Aventura - (B) Bélica - (C) Cómica - (CD) Comedia - (CF) Ciencia Ficción - (CO) Concurso - (D) Drama - (DA) Dibujos Animados - (DC) Documental - (DP) Deportes - (M) Musical - (P) Policiaca - (S) Serie - (T) Terror - (V) Variedades - (W) Western.

L'afer dels aiguamolls

Diumenge vinent, a Castelló d'Empúries, importants actes reivindicatius

Repulsa del PSC contra la UCD, per la seva actuació en aquest assumpte

(De la nostra Redacció).- Representats de més de trenta entitats, partits polítics i centrals sindicals, es reuniran al local del Centre Excursionista Empordanès, de Figueres, per tal de tractar dels problemes ecològics, socials i econòmics dels aiguamolls i estudiar la seva futura conversió en parc natural per a tot-hom.

Segons un comunicat que ens ha esta tramès, els acords que es van prendre són els següents:

1) Convocar uns debats- assemblees els propers dies 16, 17 i 18 a Castelló d'Empúries, Sant Pere Pescador i L'Escalada, respectivament, per a estudiar conjuntament amb els vilatans, els partits i les entitats interessa des, la solució correcta al problema dels aiguamolls.

2) Fer públic que el proper dia 20, a Castelló d'Empúries, al matí, i per a facilitar el coneixement de tota la problemàtica de les zones humides, es faran projeccions científiques de films i diapositives i, a l'ensem, visites als aiguamolls en petits grups, explicades pels tècnics corresponents. A la tarda, hi haurà concentració a la carretera del camping "La Laguna", a Castelló d'Empúries.

Finalment, el comunicat diu textualment: "Els reunits hem valorat positivament les decisions preses pel Consell Executiu de la Generalitat, i esperem d'un moment a l'altre que es donaran les ordres necessàries per a l'atur immediat i definitiu de les obres".

ADHESIÓ DE L'ASSOCIACIÓ DE VEINS DEL CARRER DE PERALADA

Per altra banda, hem rebut aquest comunicat: "L'Associació de Veïns del Carrer de Peralada, de Figueres, vol fer pública la seva adhesió al Grup de Defensa dels Aiguamolls de l'Empordà i denuncia la inactivitat dels estaments oficials, que esperen que els fets siguin consumats per a intentar negociar els problemes que suposa la destrucció d'aquests nostres Aiguamolls. Al mateix temps, fem una crida a totes les entitats i associacions de Figueres i de l'Empordà, perquè prenguin una postura davant d'aquest problema".

RÈPLICA DEL PSC A LA UCD

Per últim, cal dir que hem rebut també un extens comunicat del Partit dels Socialistes de Catalunya, datat a Girona, on es diu que el proppassat dia 10, va tenir lloc al Govern Civil la culminació de la primera etapa de negociacions que, sobre el tema dels aiguamolls de l'Empordà, s'han anat realitzant entre el grup d'ecologistes, l'empresa Port Llevant, S.A., els ecòlegs de la Universitat Autònoma, els representats de DEPANA i d'ICONA, l'Ajuntament de Castelló, el governador civil i els parlamentaris Salvador Sunyer, senador, i Ernest Lluch, diputat socialista.

"Donat que els resultats de la negociació —diu aquest comunicat— (petició al Ministeri de Cultura de la paralització immediata de les obres que està realitzant la Urbanitzadora Port Llevant, creació d'una Comissió tècnica encar-

regada de realitzar un estudi del valor ecològic dels aiguamolls i d'una Comissió d'urgència per a la delimitació de les zones en les quals les obres d'urbanització provocarien una degradació irreversible) coincideixen a grans trets amb les propostes fetes pels socialistes ara ja fa un any, i reiterades recentment a la premsa, el Partit dels Socialistes de Catalunya valora positivament l'acord al qual han arribat tots els interessats, a excepció de l'empresa Port Llevant, considerant-lo com un primer pas important per a la salvaguarda dels aiguamolls, compatible amb el desenvolupament de Castelló i d'aquella subcomarca de l'Empordà. Al mateix temps, el PSC vol manifestar la seva satisfacció pel fet de què sigui la Generalitat l'encarregada de realitzar els estudis tècnics sobre el valor ecològic d'aquest espai natural, i ofereix el seu recolzament a l'esmentada Comissió tècnica.

Tot seguit, el Partit dels Socialistes de Catalunya fa una sèrie de puntualitzacions entorn de la denúncia de "pretesa inhibició del batlle de Castelló d'Empúries, militant del PSC, en l'assumpte dels aiguamolls, formulada per UCD, i davant la postura oportunista i contradictòria d'Unión de Centro Democrático sobre aquest tema".

Entre altres coses, el comunicat diu:

"El batlle de Castelló, conegut militant socialista, ha mantingut en tot moment una postura equànime que feia compatible la seva condició d'alcalde i de membre del PSC. Com a socialista, ha proposat, en tot moment, el debat sobre la problemàtica i ha procurat negociar la millor solució sobre el futur dels aiguamolls i Castelló; com a batlle, ha estat fidel a la postura majoritària dels castellonencs, i no ha pres cap mesura en contra del criteri general del poble. Altrament, la decisió de parar les obres no pot ésser mai —democràticament— decisió personal del batlle, sinó de tot l'ajuntament, cosa ben difícil d'imaginar atesa l'actitud popular de Castelló i la postura especialment reticent de les altres autoritats provincials i estatals, d'altra banda, d'UCD". (...) Es grotesc que un partit que ocupe, secretaris generals, delegats, governadors, etc., etc., que reiteradament s'han negat a posar fi al desastre ecològic del Baix Empordà, vulgui ara, en un acte d'arribisme inqualificable; CARREGAR LA RESPONSABILITAT EN L'ALCALDE DE Castelló, qui ha actuat des d'una situació ben difícil, amb escrupolós comportament democràtic..."

Casinos de juego El viernes, se inaugurarà el de Lloret de Mar

(De nuestra Redacción).- El próximo viernes, día 18, se inaugurarà el casino de juego de Lloret de Mar, primero de este tipo que será abierto en Catalunya. Para esta fecha, sólo estarán terminados los tres primeros pisos del edificio, que son los destinados a salas de juegos. Hasta el mes de diciembre, no se habrá ultimado la segunda fase, en la que se incluye la instalación de un restaurante y una sala fiestas. Finalmente, se inaugurarán las dependencias de un hotel de cinco estre-

llas, en la última planta del edificio.

SE TRABAJA EN EL DE PERALADA

Con más retraso, aunque se espera igualmente que pueda abrir sus puertas este año —posiblemente, en el último trimestre—, se trabaja en el casino del castillo de Peralda. Este, que será el más lujoso del Estado español, constituye una grave preocupación para los establecimientos de juego del Roselló, ya que ven peligrar su negocio.

Portbou

Cáncer: récord de Catalunya en recaudación per cápita

(De nuestra Redacción).— La villa de Portbou ha aportado este año en la postulación del recientemente celebrado día del cáncer, 62.200 pesetas, cifra que equivale a un donativo de veintiseis pesetas por persona, si tenemos en cuenta que el censo actual de la población se cifra en 2.385 habitantes.

AGRADECIMIENTO DE LA JUNTA DE DAMAS

Al pasar esta nota con ruego de publicación, la Junta de Damas, integrada por Carmen Donate de Molons, Lolita Garriga de Novés y Núria Mas de Sol,

agradecen, en nombre de la Asociación, a todos los que han contribuido con sus aportaciones: comercios, agencias de aduanas, restaurantes, entidades bancarias y pueblo en general, ya que, en su conjunto, han logrado, con su generosidad, tan óptimo resultado. Al mismo tiempo, La Junta quiere hacer constar que las aportaciones han sido exclusivamente portbonuenses, dado que los turistas que se encontraban en la villa el día de la cuestación no atendieron, salvo en muy pocas excepciones, a los requerimientos de las postulantes.

Ahora, en Platja d'Aro y Tossa de Mar

El conflicto de los puertos deportivos

Según nos comunica nuestro corresponsal en Sant Feliu de Guixols, Oscar, los propietarios de los terrenos colindantes, afectados por el proyecto de modificación del "Plan Pinell-Riuet", de Platja d'Aro, han enviado al ministro de Obras Públicas un recurso de alzada, oponiéndose a la ampliación del puerto deportivo de esta localidad costabravense.

El recurso recuerda que ya en 1963 fue aprobado un plan parcial sobre el sector, emplazado en la ribera derecha del río Ridaura y la

carretera de Sant Feliu de Guixols a Plamós, no estando prevista ninguna alteración del perfil natural de la costa ni la zona marítima terrestre. Según afirman los oponentes, el proyecto de modificación del mismo, que acaba de aprobarse, tiene por objeto abrir varios brazos de mar o vías artificiales tierra adentro, de considerable extensión, anchura y profundidad y, al propio tiempo, desviar el cauce natural del Ridaura, pretendiéndose, por tanto, modificar el perfil de la costa y de la zona marítimo-terrestre.

Santa Cristina d'Aro

Asunto: salinización río Ridaura

(De nuestro corresponsal, Oscar).— A instancias de los partidos políticos CDC, PSC y PSUC, ha tenido lugar en el Ayuntamiento una reunión partidos-alcaldes de Sant Feliu de Guixols, Castell-Platja d'Aro y Santa Cristina d'Aro, para tratar sobre la posibilidad de efectuar un estudio económico en torno al río Ridaura, su caudal y la probabilidad de salinización del acuífero, hecho que podría tener una repercusión evidentemente negativa, tanto para la agricultura de la Vall d'Aro, como para la potabilización del agua del propio Ridaura,

corporación municipal presente en la reunión.

Para socialistas y comunistas, el estudio debía ser hecho por U.A.B.; para los alcaldes, por la Confederación Hidrográfica. Y como toda la reunión giraba en torno a si debían ser unos u otros, finalmente Convergencia quiso recomponer la situación presentando una alternativa: doble estudio, afin de contentar a todos y, lo, que es mas importante, comparar resultados y recomendaciones.

Pero el alcalde de Sant Feliu de Guixols presentó una nueva alternativa, que era la de contactar con la Conselleria de Política Territorial y Obras Públicas, afin de conocer su parecer sobre el particular, propuesta que Convergencia apoyó y que finalmente obtuvo también la respuesta positiva por parte del PSC y del PSUC.

AL FINAL, TODOS DE ACUERDO

En dicha reunión, según nuestras fuentes, se apreció por parte de los tres alcaldes una actitud reacia a que fuera el departamento de hidrología de la Universidad Autónoma de Barcelona el que realizaría el estudio, prefiriendo que el mismo fuese ejecutado por técnicos de la Confederación Hidrográfica del Pirineo Oriental, organismo este que, según se supo en la reunión, tenía ya elaborados unos estudios sobre la cuenca del Ridaura que dormían el plácido "sueño del archivo" en el Ayuntamiento de esta población, siendo ignorado totalmente su existencia por un concejal de dicha

CONSTRUCCIONES JUAN Y MANT Les ofrecen sus servicios en Figueres y comarca. Toda clase de remiendos. Precios ajustados. Domicilio: Horno Bajo nº 5 - 4º FIGUERES

Empresa de material per a la construcció necessita: Viatjant per a Figueres i comarca, amb vehicle propi i lliure del servei militar. És preferible que tingui coneixements del ram de la construcció. Raó: Oficina de Empleo de Figueres. Oferiment número 3.643.- Avda. Marignane, 2.